

—ή 'Ελληνική Σημαία με τὸν Οιδίποδα Τόρ-
 ραννον, Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον, Δεσπο-
 τικὸν Λεωκίδα καὶ Μάρην τοῦ Μαραθῶνος·
 —ὁ Ἅγιος Γαριβάλδης με τὸν Γενναῖον Ἐλ-
 λην, Γενναῖον Ἐλληίδα καὶ Χαλασμὸν
 Κόσμου — ἡ Μέθοδος με τὸν Δεκαπενταετῆ
 Πλοίαρχον (διὰ νάνταλλέου ἀν βέλγη, καὶ τὰ ὀ-
 νόματά των) — ἡ Κασταλία Πηγὴ με τὸν
 Ναυαγὸν τῆς Κονθίας — ἡ Μικρὰ Μάγισσα
 με τὴν Μαύρην Θάλασσαν, τὸν Χαλασμὸν
 Κόσμου καὶ τὴν Ποιμενικὴν Φλογέρα — ἡ
 Λευκὴ Ἀρκτος με τὴν Χρυστὴν Βροχίην, Βεελ-
 ζεβοὺλ, Χαλασμὸν Κόσμου, Καρνατίδα Παρ-
 θέου, Εὐτυχὴ Θνητήν, Τιχ-Τάκ, Τζι-Τζι-
 Μπούμ-Μπούμ, Οιδίποδα Τόραννον, Τρακα-
 τρονίκαν, Ναυτοπούλαν, Καρδερίαν, Ἀθιγ-
 ρανίδα, Ἀγκυρὰν τῆς Εὐτυχίας καὶ Δά-
 φνην — ὁ Φιλάδελφος με τὸν Φλοίστον τῆς
 Θαλάσσης — ἡ Δεσποινὴς Ἄδ με τὴν Καλλι-
 τεχνίδα Διαβολίσην, Ναυτοπούλαν, Ἀρχι-
 μῆδην τὸν Μαθηματικόν, Πολικὸν Ἀστέρα,
 Χριστιανὴν Ὀδησοῦ καὶ Μινώτανον — ἡ
 Ἄδρα τοῦ Φαλήρου με τὸν Χαλασμὸν Κόσμου
 — τὸ Ἄγμα τοῦ Ἡλίου με τὸν Ἄετον τῶν Ὁ-
 ρέων — ἡ Νέα Ἑλλάς με τὴν Ἑλληνικὴν
 Σημαίαν καὶ με τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν —
 ἡ Ἀγκυρὰ τῆς Εὐτυχίας με τὸν Δεκαπεντα-
 ετῆ Πλοίαρχον, με τὸν Χαλασμὸν Κόσμου,
 τὴν Μαρίδα τοῦ Φαλήρου καὶ τὴν Αἰχμάλωτον
 Χελιδόνα — ἡ Ἀκροπόλις με τὴν Ἀγκυρὰν
 τῆς Εὐτυχίας, τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν,
 τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν, τὴν Νεὰν Ἑλλά-
 δα, τὴν Εὐτυχὴ Θνητήν καὶ τὸν Χαλασμὸν
 Κόσμου — ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα με τὴν Μυρο-
 βόλον Ροδὴν, τὸν Σιδηροδρομὸν τῆς Θεσσα-
 λίας, Μικρὸν Πειρακτικόν, Ἄδραν τοῦ Ἀ-
 ρίου, Εὐτυχὴ Θνητήν, Ἀττικὴν Ἡμέραν,
 Πετρῶδην Παρᾶλιαν, Χαλασμὸν Κόσμου καὶ
 Χρυσάλλιδαν — ὁ Ἅγιος Γαριβάλδης με τὰς
 Παρθένους : Ἐλισαβίτταν καὶ Καρνατίδα με
 τὰς Βασίλειδας : Μερκελίαν καὶ Ταϊτὸν με τὸς
 τοῦ Φαλήρου : Μαρίδαν καὶ Καρχαρίαν καὶ
 με τὴν Ναυτοπούλαν — ἡ Ὁραία Δορκὰς με
 τὴν Χρυστὴν Βροχίην καὶ τὸν Βεελζεβοὺλ — ὁ
 Ἄεων τῆς Νεμεῖας με τὴν Ναυτοπούλαν — ὁ
 Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης με τὸν Τιχ-Τάκ,
 τὸν Πενταμέτρον Ἄνκον, τὸν Χαλασμὸν Κό-
 σμου, Ἀττικὴν Νύκταν καὶ Μινώτανον — ἡ
 Μικρὰ Φωσφορόπις με τὸν Μαρτεῖον τῆς
 Δωδώνης | ὁ Ἄετος τῶν Ὁρέων με τὴν Κα-
 λὴν Ἀκρὰν, Περέτα, Κύμα τοῦ Εὐξείνου,
 Μήδειαν, Ναυαγὸν τῆς Κονθίας καὶ Χρυστὴν
 Ἀκτίδα — ἡ Ἀνθισμένη Ἀνγαριά με τὴν
 Ποιμενικὴν Φλογέρα, Καρδερίαν καὶ Λευ-
 κὴν Πεταλούδαν — ἡ Φίλιππος Χελιδὸν με
 τὴν Αἰχμάλωτον Χελιδόνα καὶ τὴν Μαρίδαν
 τοῦ Φαλήρου — ὁ Κορυθαίολος Ἐκτωρ με τὴν
 Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας, Ναυτοπούλαν,
 πρῶην Ἀττικὴν Νύκταν, Χαλασμὸν Κόσμου
 καὶ Ἑλληνίδα Καλλιτέχνίδα (ὡν ἐπέθυμι
 νὰ μῆθῃ διὰ τῆς ἰδιαίτερας ἐπιστολῆς καὶ τὰ ὀ-
 νόματά) — ὁ Παταράξ με τὴν Μικρὰν Μά-
 γισσαν καὶ με τὸν Ἀνδρεῖον Ἡπειρώτην — ἡ
 Πετρῶδην Παρᾶλιαν με τὴν Χρυστὴν Ἀμμο-
 διάν — τίλος ὁ ἴμιος τῆς Ἐλευθερίας ἵκει
 νάνταλλέξ με ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς συνδρο-
 μητὰς μου (!!) ὥστε ὅσοι δέχονται ὅς του
 στείλων τὰ τεράδιά των καὶ αὐτὸς θὰ στείλῃ
 ἐπίσης.

Ὅσοι δέχονται παραπέμπονται εἰς τὸν
 ἐν τῷ βῶ φυλλάδιῳ δημοσιευθέντα Κανονισμόν,
 με τὴν παράκλησιν νὰ συμμορφωθῶν κατά γράμ-
 μα. Ἄν καὶ τῶρα εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενη,
 διότι πλέον τῶν 100 τετραδίων, τὰ ὅποια ἐπέ-
 ρασαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ τοῦ Γραφεῖόν μου,
 ὅλα ἴσαν τακτικώτατα.

Ἀσπασμοί, πληροφορίες. — (Ὁλίγα
 ἐκ τῶν πολλῶν, ἐλλείπει χώρου). Ὁ Χριστιανι-
 σμὸς Τυμφορῆτος, ὁ ὁποῖος ἀσπάζεται τὸ Φα-

τοβόλον Τόρον, με παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὸν
 Μ. Τσοῦβαλον, ὅτι ἡ ἀδελφὴ του Δοκίσις
 τῶν Ἀθηνῶν εἶνε πολὺ μικρὰ καὶ τῶσον μικρὰ,
 ὥστε δὲν εἶνε εἰς θέσιν ἀκόμη νάνταλλέξ Μικρὰ
 Μυστική. — Ἡ Λευκὴ Βιολέττα ἀσπάζεται τὴν
 Λευκοσιαν τῆς Κόπρου ἢ Μυροῖνην τὴν Γλυ-
 κείαν Πατρίδα ἢ Ἀριστομένη Θάλασσαν τὴν
 Βασίλισσαν τῶν Ἀνέμων ὁ Ἀσπότης τοῦ Μέ-
 λανος Ἀρμουὶ τὴν Ταχυδρομὸν Περιστερὰν ἢ
 Νεφέλην τὴν Ἀπτερον Νίκην ἢ Μικρὰ Μά-
 γισσα τὸν πρῶην Ὀλυμπιονίκην ὁ Ἀκάμα-
 τος Ποδηλάτης τὸν Ἀπόμαχον Ρομειδιώτην
 ἢ Ἄδρα τοῦ Φαλήρου τὴν Ἀττικὴν Ἡμέραν
 τὸ Ἄγμα τοῦ Ἡλίου τὸν Ἄρην ἢ Ἀπόδον τῆς
 Λέσβου τοῦ Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου — Ὁ Θε-
 σπεὺς πληροφοροῖ τὸν Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου
 ὅτι ὀνομάζεται Γεώργιος Δελαγραμμάτικος, ἐξ
 Ἄνδρου, καὶ ὅτι θάλλεξ ψευδώνυμον. — Ἡ Ἀν-
 θισμένη Ἀμνηδα ἀσπάζεται τὸν συμμαθη-
 τὴν τῆς Ἀλέκον Πάλλην ἢ Θέλλα τὴν Νε-
 ραΐδαν τοῦ Γαλιῶ ἢ Εὐπλόκαμος Νύμφη
 τὸν Παχρὸν Τόρον ἢ Γαληνία Θάλασσαν
 τὸν Βεελζεβοὺλ (τοῦ ὁποῦοι ζητεῖ τὰρχικὰ) ἢ
 Ἀγκυρὰ τῆς Εὐτυχίας τὸν Ἀρχιναύαρχον
 Θεμιστοκλέα τὸ Χρυστὸν Ἄερα τὴν Νεραΐδαν
 τοῦ Γαλιῶ ἢ Ἀροπόλις τὴν Γαληνίαν
 Θάλασσαν ὁ Καρχαρίας τοῦ Φαλήρου τὴν
 Φουρτούραν τὸ Ἄξιον τὸν Ἡραϊκὸν Πε-
 λάργου τὴν Δάφνην τὸ Μπουρλότο τὸν Τιχ-
 Τάκ (τοῦ ὁποῦοι ζητεῖ τὰρχικὰ). — Ὁ Δεκα-
 πενταετής Πλοίαρχος πληροφοροῖ τὴν Ἀντι-
 γόνην ὅτι αὐτὸς με τὸν Παρωμένον Ὁκεανὸν
 ἴσαν καὶ τὴν ἴησαν ποῦ ὄμιλει με τὸν ἐξέδε-
 λφόν τῆς, εἰς τὸν ὅποῖον μάλιστα ἔδειξαν τὸν πρῶην
 Παχρὸν Τόρον καὶ τὴν Εὐτυχὴ Θνητήν ἐπί-
 σης πληροφοροῖ τὴν Ἑλληνα Στρατηγὸν
 ὅτι αὐτὸς ἴη ποῦ ἔφηρενος. — Ἡ Ποιμενικὴ
 Φλογέρα ἀσπάζεται τὴν Καρδερίαν ὁ Κροκό-
 δεῖλος τοῦ Νεῖλου τὴν Νεραΐδαν τοῦ Γαλιῶ
 (τῆς ὁποῦοι ζητεῖ τὰρχικὰ) ὁ Ἄεων τῆς Νε-
 μεῖας τὴν Λευκὴν Ἀρκτον ἢ Μικρὰ Φωσο-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 22 Μαρτίου.

90. Λεξιγράφος.
 Με τὸ ἓνα μαγειρεύεις, ποταμὸς εἶνε τὸ ἄλλο
 καὶ ποὺλὶ τὸ σύνολόν μου, ὄχι ὅμως καὶ μεγάλον.
 Ἐστὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φαλήρου

91. Συλλαβογράφος.
 Πρόθεσιν καὶ δύο γράμματα ἂν βέλγη νὰ ἐνώσῃς
 μίαν πόλιν Ἀσιατικὴν ἐθδὺς θὰ φανερώσῃς.
 Ἐστὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Νέλου.

92. Αἵνιγμα δημῶδες.
 Κούφιος πλάτανος-βοῆ μεγάλη.
 Ἐστὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Τιχ-Τάκ

93. Κλεμακωτὸν.
 + + Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
 + + + + διὰ γράμματων ὥστε εἰς μὲν τὸ
 + + + + δεξιὸν σκέλος νάνταγιώσκειται τῶ-
 + + + + νομα περιφήμου γυναικὸς, εἰς δὲ τὸ
 + + + + ἀριστερὸν πόλις τῆς Γαλλίας εἰς
 + + + + τὴν κατωτάτην πρόθεσιν, εἰς τὴν
 + + + + μεσαίαν μουσικὸν ὄργανον καὶ εἰς
 + + τὴν ἀνωτάτην ζῶον.
 Ἐστὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Σπυρ. Θεῶδ. Μικελῆ Τσοῦβαλον

94-95. Μεταμορφώσεις.
 1, ὁ ἴστος δι' 7 μεταμορφῶσιν νὰ γίνῃ πλοῖον.
 2, ὁ Ἄλῆς δι' 7 μεταμορφῶσιν νὰ γίνῃ Πασᾶς.
 Ἐστὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Φόκου Αλακίδου

96-101. Μαγικὸν γράμμα.
 Τῆ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γράμματος
 εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων ἄλ-
 λας τῶσας :
 μῆνις, ὄχεός, παστὸς, λύχνος, λαϊκός, ἄστις.
 Ἐστὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Χριστιανίου

102. Ἀκροστιχίς.
 Τὰ δευτέρω γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸνομα ἥρωος :

ρόπιος τὴν Φουρτούραν ἢ Μέλλουσα Καλ-
 λιτέχνις τὴν Εὐτυχὴ Θνητήν ἢ Δάφνην τὸν
 Κροκόδεῖλον τοῦ Νέλου — καὶ ἄλλοι πολλοὶ
 πολλοὺς, ἀλλὰ τοῦ τόπου ! ποῦ !

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλαξ στέλλει ἡ Διά-
 πλάσις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Νικόλαον Α.
 Ραγκαβῆν, Χριστιανὸν Τυμφορῆτον, Λευκὴν
 Βιολέτταν (ποῦσον καιρὸν ποῦ εἶχε νὰ μου γρά-
 ψῃ !) Ἀραστασίαν Παπακωνσταντινίδου,
 Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Χαρᾶντῆν, Μικρὸν
 Φιλόσοφον, Σαοθὴν Ἑλληνοπούλαν, Διαβο-
 λάκον καὶ Γιαγγάκην (πέρασεν ἡ ἡμερομηνία :)
 Δαιμονάκι, Πετρῶδην Παρᾶλιαν, Νε-
 φέλην (βεβαίως !) Θέλλουσαν, Σοφὸν Σολο-
 μῶνταν, Ἡρόδοκον τὸν Σηλυθριανόν, Σατα-
 ρᾶν, Στρατηγὸν Ἀμιλλίαν Βάρκαν (ἔλαθα
 ἐγκαίρως.) Ἀκάματον Ποδηλάτην (ἐπίσης.)
 Βασίλισσαν τῶν Ἀνέμων, Παυλίαν Ζω-
 γράφον, Ἡγῶ (περιμένω τὰ περισσώτερα)
 Ἀνδροῦσαν, Κατρίαν Πετσάλην, Θελλίαν
 (νὰ μου φιλήσῃ καὶ τὸν ἀδελφόν τῆς) Εὐπλόκα-
 μον Νύμφην (τοὺλάχιστον ἐτραγωδοῦσαν καλὰ
 αὐτοὶ οἱ ἄγγιλοι) Ἀρσοῦν Ἄερα (ἔστειλα.)
 Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα, Ἀπόμαχον Ρομει-
 διώτην, Γλυκὺν Ἄερα, Ὁραίαν Δο-
 ρνάδα (τὰ ἔστειλα) Ἄδραν τοῦ Εὐξείνου (ἢ
 Δοκίσις τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἀνταλλάσσει)
 Ἄερα τῆς Νεμεῖας, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστο-
 κλέα, (ἔστειλα) Ἄερα τὴν Ἀφρικὴν (ἔγρα-
 ψα) Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, (χαίρω, ὑγιαί-
 νω, προοδεύω!) Παρόχθιον Πελαγονίον, Σοφὸν
 Πιττακὸν (τῶρα λαμβάνει τὰ φυλλάδιά μου τα-
 κτικὰ) Μικρὸν Φωσφορόπιδα, Περικλέα
 Τυρλιξίδην, Βίκτορα Κοκκινιάκην, Πειρασι-
 μὸν Ἄνκον, Ἄετον τῶν Ὁρέων, Ἀνθισμένην
 Ἀνγαριά, Νέλουσαν, Τρεχαγαυρενοπούλον,
 Μέλλουσαν Ναυαρχον, Δάφνην (ἔστειλα) Χα-
 λασμὸν Κόσμου κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαθα μετὰ τὴν 16
 Φεβρουαρίου, θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

1, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2, Ὄρος. 3, Πόλις
 τῆς Ἀσίας. 4, Μέρος τοῦ πλοίου.
 Ἐστὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κορυθαίου

103. Αἰτλή ἀκροστιχίς.
 Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀ-
 ποτελοῦσι τὸνομα ποταμοῦ τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ
 δευτέρω, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸνομα
 ἡρώου.

1, Ἔρημος. 2, Πόλις τῆς Γαλλίας. 3, Ὄρος
 τῆς Ἑλλάδος. 4, Φυτόν. 5, Μέταλλον. 6, Υἱὸς
 ἀρχαίου βασιλέως. 7, Ἀρχαῖος ῥήτωρ. 8, Θεός.
 9, Νῆσος Τουρκικὴ.
 Ἐστὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μενδελόου

104. Μεσοστιχίς.
 Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
 ἀποτελοῦσι τὸνομα πτηνοῦ :
 1, Συγγραφεύς. 2, Ζῶον. 3, Πτηνόν. 4,
 Πόλις τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου. 5, Πόλις
 τῆς Ἰσπανίας. 6, Ποιητής. 7, Ποταμός.
 Ἐστὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μενδελόου

105. Φωνηεντολίπον.
 συμβλ-τρ-φρς-μ-τ-δστ-λλ-τ-θλστο.
 Ἐστὴν ἡ ἀδελφὴ τοῦ Δαιμονίου Περιχέου

ΑΥΞΕΙΣ
 τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Ἰανουαρίου 1897

1, Φωκυλίδης (φώκη-Λυδοί-Σ). — **2, Νέρων,**
 Ἰέρων. — **3-4, 1, Ὄπη** ὄπη, ὄπος, ὄρας, ὄ-
 ρος, κόρος Κύρος, Κύρονος, Κύκνος, κύκλος. 2,
 Ὄχη δλη, ὄλης, ὄλος, ὄσις, Ἴος, Ἴον, ἰόν,
 ἰών, Σιών. — **5-9, Γνωμῆς** τῆς ἀντικαταστά-
 σεως διὰ τοῦ συνδέσμου δὲ σχηματίζονται αἱ λέ-
 ξεις : δέρας, ἀδέρας, δέρας, δένο, δεκάς. —
10-14, 1, Ἄργος. 2, Ἀλεξάνδρεια. 3, Πε-
 κίνον. 4, Πειρατεῖς. 5, Ἡράκλειον. — **15, Τι-**
 μὴν ἐν παντὶ θήρεος. **16.** — Προλάμβανε τὰς αἰ-
 τίας ἕνα ἀποφεύγῃ τὰς συνέπειας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιτηθεῖται ὑπὸ τοῦ Ἐκτελεστοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρθεῖν εἰς τὴν γὰρ ἡμῶν ἀπαιτείαν,
 καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
 Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοπηλαγωγίας

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαρτίου 1897 Ἔτος 19ος. — Ἀριθ. 9

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΑΓΓΕΛΜΑ

ΠΕΡΙΦΑΝΕΣ δεῖγμα Ὑψηλῆς ἐκτι-
 μήσεως, μία ἔξοχος τιμὴ ἀληθῶς,
 ἀπενεμήθη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν «Διά-
 πλάσιν τῶν Παιδῶν».

Ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ Βα-
 σίλισσα ἡμῶν Ὀλγα, ἡ ἐκτιμώσα
 καὶ προστατεύουσα πᾶν ὅτι καλὸν
 ἐν Ἑλλάδι, ηὔδκησε νὰ στρέψῃ
 εὐμενὲς βλέμμα καὶ πρὸς τὴν «Διά-
 πλάσιν τῶν Παιδῶν» καὶ ἀπέστει-
 λεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας τὸν γραμματέα Αὐτῆς
 κ. Γ. Λαμπάκην μετὰ τὴν Ὑψηλὴν διαταγὴν νὰ
 ἐγγράψῃ συνδρομητὴν μας τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα:

τὸν Βασιλόπαιδα Χριστοφόρον.

Ἡ βασιλικὴ αὐτῆς πράξις, ἡ μαρτυροῦσα ὅτι ἡ
 σεπτὴ Μήτηρ, ἡ ἑλληνοπρεπὲς ἀνατρέφουσα τὰ
 Τέκνα Τῆς, ἐξετίμησεν οὕτω τὴν Διὰ π λ α σ ι ν —
 αὐτὸ τὸ προσφιλέστατον τῶν Ἑλληνοπαίδων ἀνά-
 γνωσμα — ὥστε νὰ θέσῃ αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ
 νεωτέρου Ἑλλήνου Βασιλόπαιδος, ἐνέπλησεν ἡμᾶς
 χαρὰς καὶ ὑπερηφανείας καὶ θάρρους, βλέποντας ὅτι
 τὸ ἔργον μας ἔχει τοιοῦτους ὑψηλοὺς ἐκτιμητὰς
 καὶ ὅτι κρίνεται ἐπισήμως πλέον, ὡς ὄργανον ἀ-
 γωγῆς ἐκπληροῦν τὸν μέγαν προορισμὸν του. Τὴν
 χαρὰν μας ταύτην θὰ συμμερισθῶσι βεβαίως οἱ πο-
 λυπληθεῖς φίλοι τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἰδιαίτερος
 οἱ μικροὶ αὐτῆς ἀναγνώσται, πάντες οἱ πέριξ τῆς
 «Διαπλάσεως» ἠδελφωμένοι Ἑλληνοπαῖδες, ἡ
 μεγάλη οἰκογένεια τῶν ὁποίων ἀποκτὰ σήμερον μέ-
 λος τόσο σεπτὸν, ὑψηλὸν καὶ προσφιλές : τὸν Βα-
 σιλόπαιδα Χριστοφόρον.

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 57).

Καὶ τοῦτο λέγων ὁ Ἐκτωρ, ἔσυρε τὴν νεάνιδα,
 ἡ ὁποία ἐκράζεν ἀδιακόπως :
 — Ὁ πατέρας μου !.. Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου;
 Θέλω τὸν πατέρα μου !
 Χωρὶς νὰ τὴν ἀκούθῃ, ὁ Ἀκόλουθος ἐξηκολού-
 θη νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν ἐξοδον.
 Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ νεάνις ἔπαυσε νὰ κάμνη
 ἀντίστασιν καὶ ἀφέθη πλέον ἐντελῶς εἰς τὴν ἑλξιν
 τοῦ Ἐκτορος. Καὶ ἐπροχώρου.

μετὰ τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἦτο συσω-
 ρευμένον πυκνῶς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Καθεὶς
 προσεπάθει μετὰ κόπου καὶ ἀγωνίας νὰ εὕρῃ
 διέξοδον καὶ νὰ σωθῇ. Εἰς μάτην ὁ Ἐκτωρ
 ἠγωνίζετο νὰ κρατῇ πάντοτε ἐντὸς
 τῆς ἰδικῆς του, τὴν μικρὰν χεῖρα, ἡ
 ὁποία τὴν ἐσφιγγε περίτρομος. Πα-
 ρεσύρθη ἀπὸ τὴν ἀκατανίκητον ὤ-
 θησιν, κατελήφθη ἀπὸ τὸ ἀνθρώπι-
 νον ἐκεῖνο κύμα, ἐξετοπίσθη βιαί-
 ως, καὶ ἐξείφνης εὐρέθη χωρισμέ-
 νος ἀπὸ τὴν σύντροφόν του. Ἀπε-
 ρίγγραπτος ἦτο γύρω του ὁ συνω-
 στισμὸς καὶ ἡ παραζάλη τὸν ἐσφιγ-
 γαν τόσο δυνατὰ, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι θὰ συντρι-
 φθοῦν τὰ κόκκαλά του καὶ ὄλονεν τὸ
 κύμα τὸν παρέσυρε πρὸς τὰ ἔξω,
 χωρὶς νὰ πατῇ πλέον εἰς
 τοὺς πόδας του. . . .
 Μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς
 τὸν κῆπον, ζαλισμένος,
 μωλωπισμένος, μόλις ἀ-
 ναπνέων. Ἡ
 λαμπρὰ στολή
 τοῦ Ἀκολούθου
 εἶχε γίνῃ ἐλε-
 εἰνή ἄλλ' ἐ-
 κείνος εὐτυχῶς
 δὲν εἶχε πάθῃ
 τίποτε σοβα-
 ρόν. . . .
 Κατ' ἀρχὰς
 ἐκύτταξε γύρω
 του διὰ νὰ περ-
 σθῇ ὅτι δὲν ὤ-
 νειρέυετο κα-
 τόπιν ἐπασπά-
 τευσεν ὄλον του
 τὸ σῶμα, διὰ νὰ βεβαιω-
 θῇ ὅτι δὲν ἔσπασε κανέν
 του μέλος ἀνέπνευσε με
 ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων
 του καὶ προσεπάθει νὰ συνελθῇ,
 νὰ ἰδῇ ποῦ εὕρισκεται. Φρικαλέον
 τὸ θέαμα γύρω του. Αἱ φλόγες
 ἤρχισαν ἤδη νὰ ἐξέρχωνται ἀπὸ τὴν
 στέγην τῆς μεγάλης αἰθούσης, ἡ
 ὁποία ἐπυρπολεῖτο ὀλόκληρος. Κραυγαὶ
 ἀπελπισίας σπαρακτικαὶ διέσχί-
 ζον τὸν αέρα. Ἐν τούτοις ὀλίγοι
 ἄνθρωποι εἶχον διατηρήσῃ τὴν
 ψυχραμίαν των καὶ αὐτοὶ τῶρα
 προσεπάθουν νὰ σώσουν τοὺς
 κινδυνεύοντας.

«Δι' δυστυχεῖς χορεύτριας ριγοῦσιν ὑπὸ τὰς
 ἑορτασίμους ἐνδυμασίας των» (Σελ. 66).

Ο Ναπολέων είχε επιτρέψει εις τὸ θέατρον τῆς καταστροφῆς. Ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ὥρας ἐπέβλεπε καὶ διηύθυνε τὰ πάντα, ἀντιμετωπίζων γενναίως τὸν φοβερὸν ἐχθρὸν, τὸ πῦρ, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν . . .

Πρὸς ἐπίμετρον, φοβερά καταγίγ, πρὸ ὥρας ἐπαπειλούμενη, ἐξεράγγη αἰφνιδίως. Αἱ ἀστράται διασχίζον τὸν οὐρανὸν, τοῦ ὁποίου ἀνοίγονται οἱ καταρράκται· καὶ ἄρχίζει ὁ κατακλυσιζόμενος. Αἱ βρονταί, ἡ θορυβώδης μανία τῶν στοιχείων ἐπαυξάνει τὴν φρίκην καὶ τὸν τρόμον, ὁ ὁποῖος πληροῖ τὰς ψυχάς.

Αἱ δυστυχεῖς χορεύτριαι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς συμφορᾶς, πρὶν βεβαιωθῆν ὅτι ἐσώθησαν ὅλοι ὅσοις ἀγαποῦν, ριγοῦσιν ὑπὸ τὰς ἐορτασίμοις τῶν ἐνδυμασίας, δεχόμεναι τοὺς καταφύχους κρουνοὺς τῆς βροχῆς ἐπὶ τῶν γυμνῶν τῶν ὤμων· οἱ ὀδόντες τῶν συγκρούονται ἐκ τοῦ φόβου· ἀλλ' ἐκεῖνοι οὐδὲν αἰσθάνονται ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγωνίας.

Ἀψηφῶν τὴν βροχὴν, τὰς βροντάς καὶ τὰς ἀστράτας, ὁ Ἐκτωρ ἐσπευσε πρὸς ἀναζήτησιν τῆς νεαρᾶς τοῦ ἀνῶστου. Διέσχισε τοὺς κήπους, τὰ ἄλλα ἠρέμνησεν ὅλα τὰ περίξ τοῦ μεγάρου. Πουθενά οὔτε ἔχον . . .

Ἐν τούτοις δὲν ἀπεθαρρύνθη διασχίνας τοὺς ἀνθρωπίνους ὄμιλους, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν ἔπαυον ἀντηγοῦσαι κραυγαὶ ἀπέλπιδες καὶ στεναγμοί, ἔφθασεν εἰς τὸ μικρὸν τεχνητὸν σπήλαιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἴδῃ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐσπερίδος. Τοῦτο εἶχε χρησιμεύσει, ὡς εἶπομεν, εἰς κάποια μυθολογικὴν θεότητα, ταχθεῖσαν ἐκεῖ διὰ νὰ προσφωνήσῃ διερχομένους τοὺς Αὐτοκράτορας· ἀλλὰ τώρα ἡ αὐτοσχέδιος νηρηὶς τὸ εἶχεν ἐγκαταλείψει.

Μόλις εἰσῆλθεν ὁ Ἀκόλουθος, τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον εἶλκυσε τὸ βλέμμα του, ἦτο νεανὶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἡ ὁποία ἐσχημάτιζε τὸ ἔδαφος τοῦ σπηλαίου.

Ὁ Ἐκτωρ τὴν ἀνεγώρισεν ἀμέσως· ἦτο ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐζήτηε. Ἦτο τὸσον ὠχρὰ, ὥστε τὴν ἐξέλαβεν ὡς νεκράν.

— ὦ, δεσποινίς! ἀνέκραξεν ἐν ἀπελπισία.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, πρὸς μεγάλην του χαράν, ἡ νεανὶς ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐκύτταξε γύρω τῆς, ζαλισμένη ἀκόμη.

— Ὁ πατέρας μου! . . . ἀνέκραξε. Ποῦ εἶνε ὁ πατέρας μου; Φέρτε μου τὸν πατέρα μου!

Ὁ Ἐκτωρ ἐσυλλογίσθη ἀμέσως, ὅτι οἱ ἰππῶται τοῦ παλαιῦ καιροῦ, οἱ Ρολάνδοι καὶ οἱ Βαγυάρδοι, ἐσπεύδον πάντοτε πρὸς βοήθειαν καὶ προστασίαν τῶν δυναστευομένων ἢ δυστυχουσῶν κυριῶν. Ἴδου περίστασις διὰ νὰ δειχθῆ ἄξιος

μιμητῆς τῶν γενναίων ἐκείνων καὶ χρηστῶν προγόνων!

— Δεσποινίς, εἶπεν· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας ὀδηγήσω εἰς τὴν οἰκίαν σας. Βεβαίως ὁ πατήρ σας θὰ εἶνε ἐκεῖ.

Ἀδύνατος ἀκόμη καὶ ἐξησθενημένη ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν, ἡ νεανὶς ἠγέρθη καὶ στηριχθεῖσα εἰς τὸν προσφερόμενον βραχίονα, διηυθύνθη με κλονούμενον βήμα πρὸς τὴν ἐξοδὸν τοῦ σπηλαίου. Ἰπερήφανος ποῦ ἐπαίξε πρόσωπον ὑπερασπιστοῦ καὶ προστάτου, ἐλπίζων δὲ ὅτι αὐτὴν τὴν φορὰν ἡ προστασία του θὰ ἦτο ἀποτελεσματικὴ, ὁ ἰπποτικός Ἐκτωρ διῆλθε τὸν κήπον με τὴν σύντροφόν του· ἀλλ' ἐνῶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν ἐρωτήσῃ εἰς ποίαν ὁδὸν κατέκει διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἡ νεανὶς ἐξέβαλε κραυγὴν, ἀφήκεν ἐξαίφνης τὸν βραχίονα του καὶ ὤρμησε πρὸς ἕνα κύριον, ὁ ὁποῖος περιέφερε παντοῦ βλέμματα πλήρη ἀγωνίας, ἐξέβαλε δὲ καὶ αὐτὸς κραυγὴν χαρᾶς, μόλις τὴν εἶδε.

Ἦτο ὁ πατήρ τῆς ἀγνώστου. Καὶ ἐν τῇ χαρᾷ τῆς ἐκείνη ἐλησμόνησε τὰ πάντα, ἔδραξε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἠφανίσθη, χωρὶς νὰ συλλογισθῆ οὔτε ἐν εὐχαριστῶν νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν ἰππότην τῆς!

— Ἄ, διάβολε! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἐκτωρ. Αὐτὸ εἶνε λιγάκι γονδρό. Ἔτσι λοιπόν, ἔ; . . . Ἄς εἶνε, τελοσπάντων! τὴν ἔσωσα. Μήπως αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετὸν; . . . Ἦθελα ὅμως νὰ ἤξευρα τὸ ὄνομά τῆς.

Κατόπι, βλέπων ὅτι εἶχεν ἐπέλθῃ κάποια τάξις, ὅτι οἱ πυροσβέσται, οἱ σκαπανεῖς καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ κατεγίνοντο μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον των, ὅτι κἀνεὶς δὲν τὸν ἐχρειάζετο πλέον, ἐσυλλογίσθη ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ Σαιν-Κλου.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ἔκαμαν τὴν ἴδιαν σκέψιν, καὶ κατέλαβον μίαν ἄμαξαν. Ὁ Ἐκτωρ ἀνῆλθε μετ' αὐτῶν.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ὁ Ἀκόλουθος ἐστάλη κατὰ διαταγὴν τοῦ Αὐτοκράτορος εἰς τὴν Πρεσβείαν διὰ νὰ φέρῃ τὰς τελευταίας εἰδήσεις. ὦ, ἦσαν ὀλιβερῶταται. Πλείστοι ὅσοι εἶχον πληρωθῆ βαρέως. Ἄλλοι εἶχον ἀποθάνῃ . . .

Διὰ τῆς τρομερᾶς αὐτῆς καταστροφῆς ἐπερατώθησαν αἱ ἐπὶ τοῖς γάμοις τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς Μαρίας Λουίζης δοθεῖσαι ἐορταί!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

ΝΕΑΙ ΓΝΩΡΙΜΙΑΙ

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸ τραγικὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον, ὁ Ἐκτωρ διῆρχετο τὴν ὁδὸν τῶν Ἐλευθέρων Ἀστῶν (Φράν-Μπουρζοά) μίαν τῶν στενοτέρων καὶ παλαιότερων ὁδῶν τῆς συνοικίας τοῦ

Ἐλους. Ἡ ὄπρησις του καὶ τὰ μαθηματὰ του τῶ ἄφρονι πολλὴν ἐλευθερίαν, καὶ συχνά, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνάσεως, ἠγάπα νὰ περιδιαβάσῃ ἀνὰ τὴν πόλιν.

Ἐν ᾧ ἐπεριπάτει, πότε κυττάζων ὑψηλά καὶ πότε χαμηλά, εἶλκυσεν ἐξαίφνης τὴν προσοχὴν του τὸ θέαμα δύο σπουργιτῶν, οἱ ὁποῖοι διεφιλονείκουν, ἐπάνω εἰς ἕνα τῶγον, ἐν κάρφος ἀγύρου.

Ἡ ἔρις ἐξηκολούθει ἀκόμη καὶ τὰ στρουθία ἠγωνίζοντο ἀκατάβλητα καὶ τὰ δύο, ὅταν ὁ Ἐκτωρ, τὸν ὁποῖον μεγάλως διεσκέδαζε καὶ ἀπερρόφα ἡ πάλη, ἠσθάνθη ὅτι κάποιος τοῦ ἠγγίσε τὸν ὦμον. Ἐστράφη ζωηρῶς καὶ εἶδεν ἀπέναντί του ἕνα ὑπρέτην, χωρὶς ἀριστοκρατικὴν οἰκόστολῃν, ἀλλὰ μ' ἐξωτερικὸν μαρτυροῦν ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καλῆς καὶ εὐπόρου οἰκογενείας.

— Ἄν ἀγαπᾷ ὁ κύριος, ἦμπορεῖ νὰ ναβῆ ἐπάνω· εἶπεν ὁ ὑπρέτης· αἱ κυρίαί σήμερον δέχονται.

— Αἱ κυρίαί! ἐπανελάθεν ἐκπληκτος ὁ Ἐκτωρ· ποῖαι κυρίαί;

— Αἱ κυρίαί Μορανζή, ἀπήντησεν ὁ ὑπρέτης· ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινίς, ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ κόρη τοῦ κυρίου Μορανζή, τοῦ ὑποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων.

— Κάμνεις λάθος, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ· δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω αὐτάς τὰς κυρίας.

— Ἀλλὰ αἱ κυρίαί σὰς γνωρίζουν· τουλάχιστον ἡ δεσποινίς· διότι αὐτὴ σὰς ἐδειξε ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ με διέταξε νὰ σας παρακαλέσω νὰ ναβῆτε ἐπάνω.

Ἡ ἐκπληξίς τοῦ Ἐκτόρος ἔγεινεν ἀκόμη μεγαλύτερα. Ὅπωςδὴποτε ἐσκέφθη ὅτι τὸ νὰ προσκαλῆται νὰ ἐπισκεφθῆ κυρία, δὲν ἦτο δὰ καὶ τόσον φοβερὸν πράγμα· διὰ τοῦτο συγκατετέθη νὰ κολουθήσῃ τὸν ὑπρέτην. Εἰσῆλθε λοιπὸν ἀπὸ μίαν χαμηλὴν θύραν καὶ ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἕνα διάδρομον σκοτεινόν, εὐρέθη εἰς ἕν φωτεινόν, εὐρύχωρον καὶ μεγαλοπρεπὲς προαύλιον, περιβαλλόμενον ἀπὸ κομψὸν περιστύλιον. Μόλις ἐπρόφθασε νὰ ρίψῃ ἔδῳ ἐν βλέμμα, καί, ὀλονὲν ἀκολουθῶν τὸν ὑπρέτην, ἀνῆλθε μίαν ὠραίαν κλίμακα μαρμαρινὴν με πλοῦσιον κωκιλίδωμα καὶ ἔφθασεν εἰς μικρὸν κομψότατον προθάλαμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰσῆρχετο τῆς εἰς πολλὰ δωμάτια. Καθὼς ἐπροχώρει ὁ ὑπρέτης πρὸς τὴν θύραν ἐνός ἐξ αὐτῶν, παρεμερίσθη αἰφνῆς τὸ παραπέτασμα τῆς καὶ ἐξώρμησε μετὰ ζωηρότητος μίαν νεανίς, τρέχουσα εἰς προὔπαντησιν τοῦ Ἐκτόρος.

— ὦ! ἀνέκραξεν, ἀρπάσασα τὴν χεῖρά του, πόσον χαίρομαι ποῦ σὰς ξαναβλέπω! Τί ἐντροπή, ἀλήθεια, νὰ μὴ σας πῶ προχθὲς οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ! Δὲν ἤξεύρετε πόσον ἤμου λυπημένη δι' αὐτό! Καὶ ὁ μπαμπᾶς τὸ ἴδιο! Πόσον θὰ χαρῆ ποῦ θὰ σας ἰδῇ! Ἐλάτε, ἐλάτε γρήγορα νὰ σας συστήσω εἰς τὴν θεῖαν μου.

Ἐκείνη ἡ νεανὶς, παραμερίσασα καὶ πάλιν τὸ παραπέτασμα, εἰσῆγαγε τὸν Ἐκτορα εἰς εὐρείαν καὶ ὑπόροφον αἰθουσαν, ἐπιπλωμένην κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Αἱ κοινὸι ἦσαν τετράγωνοι εἰς τὰς ἄκρας· αἱ πολυθρόναι ἐκοσμούντο με κεφαλὰς σφιγγῶν καὶ τὸ ὀγκῶδες ὠρολόγιον τοῦ τοίχου εἶχε στήλας καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἕνα ἀστὸν με πτέρυγας ἀνοικτάς. Βαρῆα παραπέτασμα μεταξωτά, πρασίνου χρώματος, κατερχόμενα ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, δὲν ἄφρονι νὰ εἰσέρχεται πολὺ φῶς εἰς τὸ δωμάτιον· ἐν τούτοις ὁ Ἐκτωρ ἠμύρεσε νὰ διακρίνῃ, πλησίον μικροῦ τραπέζιου μ' ἐπιχρῶσους πόδας, κυρίαν φοροῦσαν μεταξίνην ἐσθῆτα φαίχρου, ἀπλουστάτην, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν πῖλον

καὶ ἡ νεανίς, παραμερίσασα καὶ πάλιν τὸ παραπέτασμα, εἰσῆγαγε τὸν Ἐκτορα εἰς εὐρείαν καὶ ὑπόροφον αἰθουσαν, ἐπιπλωμένην κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Αἱ κοινὸι ἦσαν τετράγωνοι εἰς τὰς ἄκρας· αἱ πολυθρόναι ἐκοσμούντο με κεφαλὰς σφιγγῶν καὶ τὸ ὀγκῶδες ὠρολόγιον τοῦ τοίχου εἶχε στήλας καὶ ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν ἕνα ἀστὸν με πτέρυγας ἀνοικτάς. Βαρῆα παραπέτασμα μεταξωτά, πρασίνου χρώματος, κατερχόμενα ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, δὲν ἄφρονι νὰ εἰσέρχεται πολὺ φῶς εἰς τὸ δωμάτιον· ἐν τούτοις ὁ Ἐκτωρ ἠμύρεσε νὰ διακρίνῃ, πλησίον μικροῦ τραπέζιου μ' ἐπιχρῶσους πόδας, κυρίαν φοροῦσαν μεταξίνην ἐσθῆτα φαίχρου, ἀπλουστάτην, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν πῖλον

με μαῦρα πτερά, διότι, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐφόρουσαν τοὺς πῖλους καὶ εἰς τὸ δωμάτιον.

— Θεῖα! ἀνέκραξεν ἡ νεανίς, ὀδηγήσασα πρὸς αὐτὴν τὸν Ἐκτορα· ἰδοὺ ὁ νέος ποῦ μ' ἔσωσε προχθὲς, εἰς τὸν χορὸν τῆς Πρεσβείας. Ἄν δὲν ἦτον αὐτός, δὲν θὰ κατώρθων ποτὲ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὴν αἰθουσαν!

— Πόσον εὐγνωμοσύνην σὰς ὀφείλομεν, κύριε! εἶπεν ἡ θεῖα· ὅσον συλλογίζομαι ὅτι ἐκινδυνεύσαμεν νὰ χάσωμεν τὸ παιδί μας! . . . Ποῖος ἤξευρε, ἂν δὲν εἴσθε σεῖς, μήπως δὲν θὰ τὴν ἐκλαίγαμεν σήμερον, θῆμα καὶ αὐτὴν ἀπὸ τὰ τόσα τῆς τρομερᾶς ἐκείνης καταστροφῆς!

[Ἔπειτα συνέχισα].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΥΛΟΣ

Ἦτο νεανίς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου. (Σελ. 66, στήλ. α΄).

ΔΕΣΜΗ ΚΛΕΙΔΙΩΝ

Ἦτο μία δέσμη κλειδίων, μικρῶν καὶ μεγάλων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ εἰκοσιν ἤδη ἔτη ἐκρέμαντο ἀπὸ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ χαλυβδίνου κρίκου. Ἐπρεπε βέβαια, ὕστερον ἀπὸ τὸσον ἐτῶν συμβίωσιν, νὰ ἦσαν στεγνάτα συνδεδεμένα μεταξὺ των· καὶ ὅμως συνέβαινε τὸ ἐναντίον: καθημερινῶς εἶχον ἔριδας καὶ ἐνίοτε μάλιστα διεπληκτίζοντο πρὸς ἄλληλα, διότι μόλις ἡ κυρία των, ἡ οἰκοδέσποινα, τὰ ἐλάμβανε πρὸς χρῆσιν τῆς, ἤρχιζαν νὰ βοοῦν με ὄλην τὴν δύναμιν των καὶ νὰ φιλονεικοῦν. Ἀφορμὴ τῆς διαφωνίας των δὲν ἦτον ἄλλο παρὰ καθαρώτατος φθόνος καὶ ὑπεροψία· διότι κάθε κλειδίον ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν του ἀνώτερον τοῦ ἄλλου καὶ ἐνόμιζε πάντοτε ὅτι, κάθε φορὰν ποῦ ἐλάμβανον τὴν δέσμη, αὐτὸ μόνον θὰ ἐχρειάζοντο· ἐκεῖνο δὲ τὸ κλειδίον, τὸ ὁποῖον ἐξελέγετο, ἐπέσυρε τὸ μῖσος ὄλων τῶν ἄλλων, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἐκεῖνα τὰ περιφρονοῦν.

Μίαν φορὰν εἶχε χαθῆ ὄλη ἡ δέσμη, καὶ τὰ κλειδιά ὅλα ἦσαν εἰς μεγίστην ἀνησυχίαν. Ὅπως διόλου χωρὶς νὰ το θέλουν, εἶχον πέσει ὀπισθεν τοῦ κομοῦ, ἐσωριάσθησαν ἔτσι εἰς μίαν ἄρκετὰ μεγάλην ποντικιότροπαν καὶ ἐκείντο ἐκεῖ

μέσα εἰς τὴν σκόνην καὶ εἰς τὸ σκότος, χωρὶς νὰ εἰμποροῦν κἄν νὰ κινήθω. Ἄν καὶ τίποτε δὲν ἐβλεπον, ἦκουον τὴν οἰκοδέσποιναν, ἡ ὁποία ἔτρεχε εἰς τὸ δωμάτιον ἐμπρὸς ὀπίσω, τανελήτει καὶ παρεπονείτο, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ τὰ κλειδιά τῆς!

Τὰ κλειδιά δὲ πάλιν ἐστενοχωροῦντο ἀκόμη περισσότερο, διότι τὸ κάθε ἐν ἡξέυρε πόσον ἦτο χρήσιμον. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἠσυχάσῃ περισσότερο, ἦτο τὸ κλειδίον τοῦ ἀσημικοῦ.

— Τί δυστυχία, τί δυστυχία! ἔλεγε· σήμερον εἰς τὸ γεῦμα ἔχουν προσκεκλημένους, καὶ ἐγὼ νὰ λείπω! Καὶ πῶς θὰ φιλεύσουν τοὺς ξένους χωρὶς ἀσημικόν; Πῶς θὰ κάμουν χωρὶς τὰ ἀσημικὰ μαχαιροπήρουνα, χωρὶς τὰ χρυσὰ χουλιαρακία καὶ τὰ ἄλλα ἀσημικά; Ἄ, μὰ εἶνε νὰ χάσῃ κανεὶς τὸν νοῦν του!

— Αἰωνίως μὰς κάμνεις τὸν μεγάλο, χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζης! εἶπε τὸ κλειδίον τοῦ ἐρμαρίου τῶν ἀσπροροῦχων. — Χωρὶς ἀσημικά δὲν εἶνε δὰ καὶ πολὺ μέγας καὶ μὲς· ἔχουν τὰ καθημερινὰ τους πιάτα καὶ μαχαιροπήρουνα καὶ δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίσῃ αὐτὸ νὰ φάγουν με καλὴν ὄρεξιν. Ποῦ λείπω ἐγὼ—νὰ, αὐτὸ εἶνε τὸ κακόν! Χθὲς τὸ βράδυ ἦλθεν ἡ πλύστρα καὶ ἐπῆρε ὅλα τὰ ἄπλυτα, καὶ ἐγὼ

εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ κυρία δὲν ἔχει δώσῃ ἀκόμη καθαρὰ τραπέζομάνδηλα καὶ πετσέτες—ἐδῶ σὲ θέλω! Πῶς νὰ καθύσουν οἱ ξένοι· ἐστὸ τραπέζι; εἰμπορεῖ ἡ κυρία νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς! Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ χύνη μαῦρα δάκρυα δι' ἐμένα!

— Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσῳ μεγάλο τὸ κακόν, εἰμποροῦν νὰ κάμουν καὶ χωρὶς ἐσένα, διέκοψε τὸν θρηνητῶν τὸ κλειδίον τοῦ κελαρίου· ἡ ἰδική μου ὅμως ἀπουσία εἶνε ἱκανὴ νὰ ντροπιάσῃ κάθε ἕνα! Πῶς εἰμποροῦν νὰ κάμουν γεῦμα χωρὶς ἐμένα! Μέσα εἰς τὸ κελάρι εὕρισκονται ὅλα αἱ προμήθειαι διὰ τὸ μαγειρεῖν, ἐκεῖ εἶνε ὅλα τὰ περιφήματα φαγητά, ποῦ χθὲς ἀκόμη ἐτοίμασαν διὰ τοὺς προσκεκλημένους.

— Κάτι μὰς εἶπες τώρα καὶ σὺ! εἶπε τὸ κλειδίον τοῦ γραφείου, — πολὺ ἄλιγον θὰ ἐστενοχωροῦντο διὰ σὰς ὄλους, ἂν δὲν ἐχάνομην ἐγὼ! Καὶ τὰ φαγητά καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εὐκολώτατα εἰμποροῦν νὰ τα εὕρουν, ὅταν ἔχουν τὰ χρήματα! Ἀλλὰ τὸ δυστύχημα εἶνε, ὅτι τὰ χρήματα τὰ ἔχω κλειδωμένα ἐγὼ, καὶ τώρα, ποῦ ἐγὼ εἶμαι χαμένο, οἱ οἰκοδεσπότες μὰς δὲν εἶνε εἰς καλλίτεραν θέσιν ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς. Οἱ καίμενοι! ἂς εἰμποροῦσα νὰ φωνάζω καὶ νὰ τοὺς βοηθήσω εἰς τὴν δυστυχίαν των!

— Κουροφέξαλα! εἶπε τὸ κλειδίον τῆς ἱματιοθήκης. — Τέτοιοι πλοῦσιοι ἀνθρώποι, σὰν τοὺς οἰκοδεσπότες μὰς, παντοῦ εἰμποροῦν νὰ δανεῖσθουν ὅταν θελήσουν. Ἀλλὰ τὸ κυριώτερον εἶνε, ὅτι δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν βήμα ἀπὸ τὸ σπῆτι· ἡ κυρία εἶνε ἀκόμη με τὸν κοιτώνιτην καὶ τὰς ἐμβάδας τῆς, καὶ χωρὶς ἐμένα οὔτε φόρεμα οὔτε ἐπανωφόρι εἰμπορεῖ νὰ εὕρῃ, καὶ ἂν εἶνε πικραμένη, εἶνε δι' ἐμὲ καὶ μόνον.

Ἐδῶ ὅλα τὰ ἄλλα κλειδιά ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ κλειδίου τῆς ἱματιοθήκης, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ἔδιδον ποτὲ πολλὴν σημασίαν, ἐνῶ αὐτὸ ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ ἄλλα, νομίζον ὅτι ἡ ἀπόλεια αὐτοῦ εἶνε πρᾶγμα ἀνεπανόρθωτον. Ἐρχίσαν λοιπὸν με μίαν φωνὴν νὰ κραυγάζουν καὶ θὰ ἐπίανοντο χωρὶς ἄλλο μαλλιά με μαλλιά, ἂν ἡ ποντικιότροπα, ποῦ ἦσαν πᾶσμένα, δὲν ἦτον πάρα πολὺ στενή.

Ἄλλ' ἔξαφνα διὰ μὰς ἐσιώπησαν ὅλα, διότι ἦκουσαν ἐπάνω εἰς τὸ δωμάτιον τὴν φωνὴν τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ δὲν ἤθελον νὰ χάσουν οὔτε μίαν λέξιν ἀπὸ ὅσα θὰ ἔλεγε. Κάθε κλειδίον ἐπερίμενε, ὅτι τώρα θ' ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ μεγάλως δι' αὐτό, καὶ τοιουτοτρόπως θὰ το βοηθήσῃ νὰ νικήσῃ τὰ ἄλλα.

Ἡ οἰκοδέσποινα δὲν ἦτο μόνον· ἐκτὸς τῶν βηματῶν τῆς, τὰ κλειδιά ἦκουσαν καὶ βαρῆα βήματα ἀνδρός.

— Λοιπόν, μάλιστα, εἶπεν ἡ κυρία,

—δεν μᾶς μένει νὰ ξεκλειδώσουμε παρὰ μίαν ἀκόμη, τὴν κλειδαριὰ τοῦ γραφείου. Ἐλπίζω ὅτι τὰ νέα κλειδιά θὰ τα ἔχετε ἔτοιμα ἀπόψε, ἢ αὐριον τὸ πρωί ;

—Μείνετε ἡσυχη, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ κλειδαρᾶς—σὰς δίδω τὸ λόγο μου κα- νείς δὲν ἀγαπᾷ τὲς ἀνοικνήμενες κλειδι- νιές, αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸ γνωρίζω.

Ἀκολούθως ἡ κυρία μὲ τὸν κλειδο- ποιὸν ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Τὰ δὲ κλειδιά ἔμειναν ἀκίνητα καὶ ἄ- φωνα. «Νέα κλειδιά»—εἶπεν ἡ οἰκοδέ- σποινα, ὥστε αὐτὰ τὰ ἀπαρνοῦνται, καὶ μ' ἔλην τὴν χρησιμότητά των τώρα ἦσαν πλέον περιττά !

—Νὰ ἡ ἀνταμοιβὴ διὰ εἴκοσι χρό- νων πιστὴν ὑπηρεσίαν ! εἶπε τέλος μετὰ θλίψεως τὸ κλειδίον τοῦ γραφείου.

—Καὶ τώρα θὰ μείνωμεν αἰωνίως ἐδῶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ποντικὸτρυπα ; εἶπε κροτοῦν καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἀπὸ τὴν δυσθυμίαν του τὸ κλειδίον τοῦ ἀσημικοῦ.

Δὲν εἶχεν ἄδικον. Ἡ δέσμη τῶν παλαιῶν κλειδίων ἔμεινε διὰ παντός εἰς τὴν ποντικὸτρυπαν. Ἐκεῖ μέσα τώρα ἄς φιλονεικοῦν, ποῖον εἶνε χρησιμώτερον.

(Κατὰ τὸ ρωσσικόν).

ΑΓΑΘΟΚΑΝῆ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝῆ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

17 Φεβρουαρίου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέδωκε σήμερον τὸ πρωί ἡ Διάπλασις μὲ συ- νεκίνησε πολὺ. Φέρει τὴν ὑπογραφήν *X. Καρέτσος* καὶ καὶ εἶνε ἀκριβῶς τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀπαλήψῃ ἡ Διάπλασις ἀπὸ ἐν ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου μου δημο- σιευθὲν πρὸ μηνός, διὰ νὰ μὴ πληγῶσῃ, ὡς ἔγραφε, τὴν με- τριοφροσύνην τοῦ καλοῦ ἐκεῖνου νέου, τοῦ μονόχειρος κουλουργο- πώλου καὶ μαθητοῦ, τοῦ τόσο δυστυχούς, ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τόσο εὐτυχούς, τὸν ὁποῖον εἶχα φέρῃ ὡς συγκρινητικὸν παράδειγμα φιλοπονίας καὶ ἐπιμονῆς.

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν κατ' αὐτὸν ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ὄλων τῶν μικρῶν μας φί- λων, καὶ μία συνδρομητρία ἐξ Ἀγγλίας, τὸ εὐγενές καὶ εὐαίσθητον *Λευκὸν Ρόδον*, ἔστειλεν ἀμέσως ἑπτὰ δραχμάς, διὰ νὰ- νανεωθῇ ἡ συνδρομὴ τοῦ πτωχοῦ φίλου τῆς Διαπλάσεως, διὰ τὸ 1898. Τὴν τρυ- φερὰν αὐτὴν δωρεάν ἔσπευσε νὰγαγγεῖλῃ ἡ Διάπλασις δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὴν συν- δρομητὴν τῆς, ἐσωκλείσασα καὶ τὴν ἀ- πόδειξιν, σήμερον δὲ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ εἰς ἀπάντησιν τὴν συγκρινητικὴν ἐπιστο- λὴν, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέδωσε.

«... Ἦτο περιττὸν νὰ μ' ἐρω- τήσετε—γράφει ὁ *X. Καρέτσος*,—ἂν ἔ- πρεπε νὰ εὐχαριστήσετε ἐν μέρους μου τὴν εὐγενῆ δεσποινίδα, τῆς ὁποίας ἡ ψυχὴ ὁμοιάζει, ὡς φαίνεται, μὲ τὸ ὡ- ραῖον αὐτῆς ψευδώνυμον' ὦ, εὐχαρι- στήσατέ τὴν σὲς, διότι τῇ ἀληθείᾳ στε- ροῦμαι λέξωσα διὰ νὰ τῆς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου! Εὐχαριστήσατε προσ- ἐτι καὶ τὸν κύριον Φαίδωνα, διὰ τὰ περὶ ἐμοῦ γραφέντα εἰς τὰς χρυσὰς σελίδας τοῦ Ἡμερολογίου του, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον μὲ καλακεύουν, ἀλλὰ καὶ μ' ἐνισχύουν εἰς τὸν δὲν ἤρχισα δυσχερῆ ἀγῶνα. . . . Πόσον ἐνθυμοῦμαι τὰς ὡραίας φράσεις, τὰς ὁποίας ὁ διευθυντὴς σας κύριος Πα- παδόπουλος μοὶ ἀπέστειλεν, ὅτε προσῆλ- θον ἵνα ἐγγραφῶ συνδρομητὴς μετὰ τοῦ φίλου μου *Κολοσσῆ τῆς Ρόδου*. . . Ἀλλὰ καὶ τὴν ὠφέλειαν τὴν ὁποίαν μοὶ παρέ- χουσιν αἱ μελίρρουτοι σελίδες σας, καὶ τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ κυρίου Φαίδωνος, λαθόντος ἐμὲ τὸν ταπεινὸν ὡς παράδειγ- μα, δι' οὗ παροτρύνει τοὺς μικροὺς σας φίλους εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ τὴν δωρεάν τοῦ *Λευκοῦ Ρόδου*, πῶς ἤμπορῶ ποτε νὰ λησμονήσω ; Εἰπέτε εἰς τὸ *Λευκὸν Ρόδον* ὅτι τὴν εὐγενῆ του πρᾶξιν οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, ὄχι διὰ τὸ ποσὸν τοῦ δώ- ρου, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀξίαν, διότι μία ἐτη- σία συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως, εἶνε τὸ μέγιστον δῶρον διὰ τοὺς ἐπιστηθίους φί- λους τῆς. . . .»

Ἦ, ἔχει γλυκεῖας στιγμὰς ἡ ζωὴ ! Καὶ διὰ νὰ μου προτομαῖουσιν μίαν ἀπὸ τὰς γλυκυτέρας, συνειργάσθησαν μακρό- θεν δύο παιδία, παραδόξως ἀνόμοια, — μία ἀθρὰ καὶ ὡραία καὶ πλουσία κόρη, εἰς νέος πτωχὸς καὶ ἀνάπηρος καὶ τα- λαιπωρημένος, — τὸ *Λευκὸν Ρόδον* καὶ ὁ *X. Καρέτσος*. Θὰ το ἐνθυμοῦμαι καὶ θὰ τοὺς εὐγνωμονῶ αἰωνίως !

18 Φεβρουαρίου.

Κοῦμαρ-Σέι-Ροῦνδερ-Σίγκι . . . εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος τοῦ Σιάμ, ὁ ὁποῖος πρὸ δύο ἐτῶν ἐπεσεκέφθη τὰς Ἀθήνας.

Ἀπὸ τὸ ὄνομά του καὶ ἀπὸ τὴν πα- τρίδα του, θὰ τὸν ἐξελάβανέ τις ὡς βάρβαρον. Ἄλλ' ὄχι ! ὁ μικρὸς πρίγκιψ μὲ τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν καὶ τοὺς ζωηροτάτους μαύρους ὀφθαλμούς, εἶνε πολιτισμένος καὶ ἔχει ἀληθῶς εὐγενῆ ψυχὴν. Ἀπόδειξις ὅτι ἀγαπᾷ τὴν Ἑλ- λάδα καὶ τὴν ἀγαπᾷ μὲ πολλὴν θερ- μὴν, ὡς ἤμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἔστειλεν ἐσχά- τως ἐκ Παρισίων, ὅπου διαμένει τώρα, πρὸς ἓνα φίλον του ἐν Ἀθήναις.

Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε μετ' ἀκρας ἀ- γαλλιάσεως—τῷ γράφει,—τὴν ἐν Ἑλ- λάδι διαμονὴν μου καὶ τὰς ἀρχαιολογι- κάς μας ἐκδρομάς, προπάντων δὲ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν ὁμοῦ

καὶ μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ μου κ. Μπρό- ουν, εἰς τὰπαράμιλλα μνημεῖα τῶν Ἀ- θηνῶν, τῶν Μυκηνῶν, τῆς Ἐπιδαύρου καὶ τῆς Ὀλυμπίας, τὰ ὁποῖα ἔχουσι χα- ράξῃ εἰς τὴν μνήμην μου τὴν λέξιν *ΕΛΛΑΣ*, τὴν τόσο ὡραίαν, ὅσον καὶ ἱστορικὴν. Καὶ ἕως τῶρ' ἀκόμη τίποτε δὲν εὔρον νὰ ἐπιθυμῆσω περισσότερο, παρὰ νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ πάλιν τὴν χώραν αὐτὴν τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ ἠρωϊσμοῦ καὶ θὰ πο κάμω εἰς πρώτην εὐκαιρίαν.

«Ἀφ' ἧς ἐν τούτοις ἀπῆλθον τῆς μα- γευτικῆς χώρας σας, δὲν ἔπαυσα νὰ πα- ρακολουθῶ μετ' ἀγάπης τὰς προόδους τῆς καὶ νὰ θαυμάζω τὴν ἐγκαρτέρησιν τοῦ εὐγενοῦς σας ἔθνος, τὸ ὁποῖον καί- τοι πτωχόν, ἀποδεικνύει τὴν σταθερό- τητα, μεθ' ἧς βαδίζει πρὸς τὴν πρόδοον καὶ τὸ μεγαλεῖόν του. . . . Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ μεγαλύνῃ καὶ νὰ λαμπρύνῃ τὴν Ἑλ- λάδα' τοῦτο θὰ εἶνε εὐεργέτημα πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος !»

Παρομοίους λόγους ἤκουσαμεν πολ- λούς ἕως τώρα. Τοὺς εἶπον οἱ φιλέλ- ληνες εὐρωπαῖοι' τοὺς εἶπον οἱ μεγάλοι ποιηταὶ τοῦ πολιτισμένου κόσμου : ὁ Βύ- ρων, ὁ Σέλλεϋ, ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ, ὁ Δελαβίνλε . . . Ἀλλὰ βεβαίως ἡ ἐντύ- πωσις εἶνε πολὺ μεγαλητέρα, ὅταν ἀ- κούωνται ἀπὸ ἓνα βασιλόπαιδα τῆς ἀπω- τάτης καὶ βαρβάρου Ἀνατολῆς, ἀπὸ ἓνα Κοῦμαρ-Σέι-Ροῦνδερ- Σίγκι . . . Ἦ, εἶνε μάγος ἡ πατρίς μας !

19 Φεβρουαρίου.

Εἰς τὴν ἀγανάκτησιν, ἡ ὁποία ἐξεδη- λώθη κατ' αὐτὰς μετὰ τὴν ἐχθρικὴν διαγωγὴν τῶν ξένων, παίζουσι καλὰ τὸ μέρος των καὶ τὰ παιδία, ὡς ἀποδει- κνύουσι διάφορα ἀνέκδοτα.

Εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς ἀνωτέρου Ἀξι- ματικοῦ π. χ. ἡ γερμανὶς παιδαγωγὸς τῶν δύο του τέκνων, ἔγεινε ἐξω φρε- νῶν ὅταν εἶδε τὰς γραπτὰς ἐκθέσεις τῶν δύο μικρῶν, εἰς τὰς ὁποίας ἐψαλλον «ὅσα σέρνει ἡ σκούπα» καὶ κατ' αὐτῆς καὶ κατὰ τοῦ «Γουλιέλμου τῆς.» Ἡ παιδαγωγὸς ἔκαμε πικρὰ παράπονα, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης εὐρέθη εἰς πολὺ δύσκο- λον θέσιν. Καὶ εἰς μὲν τὴν παιδαγωγὸν εἶπεν ὅτι θὰ τιμωρήσῃ τὰ παιδία, κατῶ- πιν ὅμως συζυγικοῦ συμβουλίου, ἡ τι- μωρία ὠρίσθη. . . . εἰς δύο γλυκίσματα καὶ δύο φιλιὰ δι' ἕκαστον τῶν μικρῶν.

Ἀθήμερον.

Ἡ διάσημος γαλλὶς δημοσιογράφος Σεβερίνη, εἰς ἐν ἄρθρον τῆς τελευταίως, ὠνόμασε τὸν κυανοῦν οὐρανὸν τῆς Ἑλ- λάδος «ζῶσαν ἑλληνικὴν σημαίαν.»

Ἵποθέτω ὅμως ὅτι κάποια συνδρομη- τρία τῆς Διαπλάσεως εἰμπορεῖ νάντι- τάξῃ δικαίως : «Ὅχι ! ἡ ζῶσα Ἑλλη- νικὴ Σημαία εἶμαι ἐγὼ !» Φ.

ΠΟΘΟΙ

Θὰ μὲ ἰδῆς νὰ μεγαλώω, Νεῖος λεβέντης νὰ γενῶ, Τοῦ πατέρα μου νὰ δώσω Ὅ,τι πάντα ἐπιθυμῶ.

Τὴ μανούλα τὴ χρυσῆ μου Θ' ἀγαπῶ παντοτεινὰ, Κι' ἀπὸ ἐκείνην ἡ ψυχὴ μου Δὲν θὲ νάχη μυστικά.

Τὸν πατέρα θὰ κυττάζω Στρηγιμένο 'στὸ ραβδί Καὶ θεομὰ θ' ἀναγαλλιάζω Δίνοντάς του τὸ φιλί.

Θὲ νὰ βλέπω τὴ μανούλα Ἀσπρομάλλα ζηλευτὴ, Σοβαρὴ γεροντισσοῦλα Μὲ γυρμένη κεφαλὴ.

Θὰ κοπιᾶζω νύχτα μέρα, Τὸ Θεὸ θὰ εὐχαριστῶ, Καὶ σὰν μάνα καὶ πατέρα, Θὰ λατρεύω τὸν φτωχό.

Κι' ἂν μιά μέρα οἱ λόγγοι,οἱ βράχοι Ἀντηχῶσουν τρομερά, Θὲ νὰ τρέξω εὐθύς 'στὴ μάχη, Ὡσὰν νάκανα φτερά.

Θὰ μὲ κράξῃ κάθε στόμα Δοξασμένο κ' εὐτυχῆ, Πῶς ἂν νέκρωσε τὸ σῶμα Τ' ὄνομά μου θὲ νὰ ζῆ !

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΙΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Εἶχαμεν μίαν φορὰν ἓνα Διδάσκαλον, ὁ ὁποῖος ὅταν ἐπροφασίζομεθα διὰ καμ- μίαν ἀμέλειαν ἢ ἀργοπορίαν, μᾶς ἔλε- γε : «Ρώτησε καὶ τὸν Μπάρμπα μου τὸν Ψεύτην !»

Μίαν ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ τιμωρήσῃ ἓνα μικρὸν Κουφιοκεφαλάκην, καὶ αὐτός, διὰ νὰ τὸν συγκινήσῃ, τῷ λέγει :

— Μὴ, Δάσκαλέ μου ! νὰ χαρῆς τὸν Μπάρμπα σου τὸν Ψεύτη !

Ὁ ἀξιοπρεπὴς καὶ ὑπερήφανος ἄν- θρωπος δὲν ὑποτάσσεται εἰς κανένα τα- πεινὸν συμφέρον, ὅπως ὁ Ἀτίθαστος Ἴπ- πος δὲν ἀνέχεται τὸν χαλινόν.

Ἄς προσπαθῇ κανεὶς νὰ εἶνε πάντοτε Ἀκάματος,—ἔστω καὶ ὅταν εἶνε Ποδη- λάτης.

Ὅταν εἶσαι δυστυχὴς, συλλογιζοῦ ὅτι θὰ ἔλθουν καὶ καλλίτεροι ἡμέραι. Ἡ Φουρτούνα, ὅσον δυνατὴ καὶ ἂν εἶνε, ποτὲ δὲν διαρκεῖ—καὶ ὁ Τρικυμιώδης Μαλέας γίνεταί Γαληνιαία Θάλασσα.

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Σήμερον ἡ Φώφη ἔχει τὰ γενέθλιά της καὶ ἡ μητέρα τῆς ἐχάρισε μίαν ὡραίαν κούκλαν. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ἔχουν νὰ εἰποῦν πολλὰ μεταξύ των, διὰ νὰ γνωρισθοῦν.

Ἡ Φώφη ἀρχίζει πρώτη τὰ Μικρὰ τῆς Μυστικά. Ὄνομάζεται, λέγει, Σοφία, ἀλλὰ διὰ τοὺς οἰκείους χαϊδευτικὰ Φώφη καὶ καμμιά φορὰ Φιφή. Εἶνε ἐξ ἐτῶν· τὰ ἔκλεισε σήμερον καὶ ἐμβαίνει εἰς τὰ ἑπτὰ. Εἶνε συνδρο- μήτρια τῆς Διαπλάσεως ἀλλὰ διαβάζει μόνον τὰς ἱστορίας που εἶνε διὰ τὰ πολὺ μικρὰ παιδία. . . Ἀγαπᾷ πολὺ τῆς κούκλες, προπάντων ἐκεῖνες ποὺ εἶνε μπεμπέ, ὄχι δη- λαδῆ, τῆςμεγάλες κούκλες, διότι τῆς ἀρέσει νὰ κάμνῃ ἀπὸ τώρα τὴν μητερούλα. . .

Νομίζετε ὅτι ἡ κούκλα δὲν θὰ της

ἀπαντήσῃ ; Πολὺ ἀπατάσθε ! Ἡ κούκλα ὁμιλεῖ πολὺ καλὰ καὶ θὰ εἰπῇ καὶ αὐτὴ τὰ Μικρὰ τῆς Μυστικά.

Ὄνομάζεται, λέγει, Λιλὴ. Ἔως τώρα ἦτον εἰς ἐν ἐμπορικὸν τῆς ὁδοῦ Ἐρμού, μαζὶ μὲ ἄλλες κούκλες, καὶ ἔβλεπε ἀπὸ τὴν βιτρίναν μὲ τὰ μεγάλα της γαλανὰ μάτια, τὸν κόσμον που ἐπερνοῦσε. Τὸ πρωὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐμ- πορικὸν μίαν ὡραία κυρία, ποὺ ὡμοιάζε πολὺ τῆς Φώφης (θὰ ἦτο βέβαια ἡ μητέρα της) καὶ ἐζήτησε μίαν κούκλαν. Τῆς ἔδειξαν κάτι μεγάλες κούκλες, τέλειες κυρίες μὲ καπέλα καὶ μὲ δαντέλες. Ἀλλὰ ἡ μητέρα τῆς Φώφης ἐ- κύτταξε τὴν Λιλὴν καὶ εἶπε : «Ὅχι, ἐγὼ αὐτὴν θέλω. Εἶνε πολὺ ἀπλου- στέρα καὶ ὁμοιάζει καθαυτὸ μὲ μπεμπέ. Ἡ Φώφη μου θὰ τὴν ἐνδύσῃ, θὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ θὰ τὴν περιποιῆται, σὰν ἀληθινὴ μητερούλα.» Ἔτσι λοι- πὸν τὴν ἀγόρασε καὶ τὴν ἐχάρισεν εἰς τὴν θυγατέρα της, διὰ νὰ ἐορτάσῃ μὲ χαρὰν τὰ γενέθλιά της.

Αὐτὰ λέγει ἡ κούκλα. Τὸ περίεργον ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ φωνὴ τῆς Λιλῆς καὶ ἡ φωνὴ τῆς Φώφης εἶνε ὁμοίαι καὶ ἀπαράλλακται, μὰ τόσο ὁμοίαι, ποὺ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ ἴδια ἡ Φώφη ὁμιλοῦσε καὶ ἐκ μέρους τῆς κούκλας της. . .

Ἐ, καὶ αὐτὸ ἂν συμβαίη, τί πειράζει ; Καλλίτερα μάλιστα ! διότι αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Φώφη καὶ ἡ Λιλὴ, ἡ μητερούλα καὶ ἡ κόρη, θὰ συνεν- νοοῦνται πάντοτε θαυμάσια. . .

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΙΔΑΣ]

(Συνέχεια · ίδε Σελ. 60).

«Μίαν ημέραν, ἐν ᾧ ἐκαθήμεθα παρὰ μερὰ, κατὰ τὸ σὺνθηδες, μία παιδικὴ φωνὴ ἔκραξε : «Εὐμορφούλα ! Εὐμορφούλα ! » Ἡ μητέρα μου ἔτρεξεν εὐθὺς πρὸς τὴν φωνήν· ἔτρεξα κ' ἐγὼ κατόπι τῆς· ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ ἦτο τρόπος νὰ φύγω, ὅταν ἀνεγνώρισα τὸ παιδί πού το εἶχα ρίψη κάτω, καὶ τὴν ἀδελφὴν του, πού με εἶχε κτυπήσει μετὰ τὴν ὀμβρέλα... Καὶ αὐτοὶ μ' ἐγνώρισαν, ἂν καὶ εἶχα μεγαλώσει.

«Φρίτς, εἶπε τὸ κοριτσάκι, νὰ τὸ κακὸ κατσίκι, πού ἐκείνη τὴν ἡμέραν σοῦ ἔχουσε τὸ γάλα σου καὶ σοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι.

«Ναί, Μίνα, ἀλήθεια» ἀπεκρίθη τὸ παιδί· ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε μαζί του. — «Ἐλα, Ἀσπρούλα, νὰ τα φτείσωμε ! Ἡ Εὐμορφούλα μοῦ ἔδωσε τὸ γάλα τῆς· ἐσὺ εἶσαι κόρη τῆς παραμάνας μου, λοιπὸν εἶσαι σὰν ἀδελφὴ μου. Θέλεις νὰ γίνωμεν φίλοι ;

«Προσέπαθσα νὰ τὸν κάμω νὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὸ ἤθελα πολὺ καὶ ὅτι δὲν ἤμουν πλέον τὸ κακὸ κατσίκι, πού τον εἶχε ρίψη κάτω ἀπὸ ζήλειαν... Μὰς ἐχάιδευσε πολὺ καὶ διὰ νὰ ἐπισφραγίσῃ τὴν συνθήκην τῆς φιλίας, μὰς ἐμοίρασεν ἕνα κίφελ (ψωμάκι με γάλα, εἰς σχῆμα ἡμισελήνου). Ἡ ἀδελφὴ του εἶχε ἀκόμη διάθεσιν νὰ μου βαστάξῃ κακίαν· διότι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι θυμούνται περισσοτέρον διὰ τοὺς ἄλλους παρὰ διὰ τὸν ἑαυτὸν των, ἀλλ' ἐπιτέλους ὑπεχώρησε πρὸς τῆς γενναιοφροσύνης τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ ἐφιλιώθη μαζί μου καὶ αὐτῆ. Ἦσαν δύο χαριτωμένα παιδάκια. Τὰ συνώδευε μία γερόντισσα μετὰ πολὺ ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν, τὴν ὅποιαν ἐφώναζαν γιαγιά.

«Ὁ Φρίτς καὶ ἡ Μίνα ἤρχοντο σχεδὸν καθῆμεραν καὶ ἐπρογευματίζαν εἰς τῆς κυρίας Μίλχ. Μὰς ἐφώναζαν τακτικά, ἐμεὶ καὶ τὴν μητέρα μου. Καὶ τὰ ἄλλα παιδιά, πού ἦσαν ἐκεῖ, μὰς ἐπεριποιούντο καὶ μὰς ἐφιλοδώρουσαν μετὰ μεγάλην προθυμίαν καὶ καλωσύνην.

«Μετ' ὀλίγον ἐγίναμεν τὰ χαϊδεύμενα ὅλων τῶν πελατῶν τῆς κυρίας Μίλχ, ὅχι μόνον τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν κυριῶν καὶ κυριῶν. «Εὐμορφούλα ! Ἀσπρούλα ! » ἀπ' ἐδῶ. «Εὐμορφούλα ! Ἀσπρούλα ! » ἀπ' ἐκεῖ. Δὲν ἤκουε κανεὶς παρὰ τὰ ὀνόματά μας. Ἐνόμιζες ὅτι ὅλοι ἐκείνοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπρογευματίζαν καλά, ἂν δὲν εἴμεθα πλησίον των. Καὶ τώρα ἐβλεπα καλά, ὅτι ἂν αὐθάδεις γίδαι ἐπετύγχανον ὀλίγον εἰς τὴν ἀρχὴν, εἰς τὸ τέλος ὅμως ἐπροτιμῶντο αἰσμηναὶ καὶ καλοναθρεμμένοι. Ἡ Ἐανθὴ καὶ ἡ Μπιρμπίλω ἐπλησίαζαν τὰ

τραπέζια με βλέμμα τολμηρὸν καὶ με βέλαισμα αὐθαδῆς. Ἐπερναν ὅ,τι ταῖς ἐδίδον καὶ τὸ κατεβρόχιζαν με λαίμαργίαν, κατόπιν δὲ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζητοῦν, ὡς νὰ εἶχον τὸ δικαίωμα. Καὶ ἐὰν δὲν ταῖς ἐδίδο κανεὶς, ἔστρεφαν τὰ νῶτα καὶ ἀπειμακρύνοντο δυσηρηστημένα. Ποτὲ δὲν ἔλεγαν εὐχαριστῶ. Δι' αὐτὰ ὅλα, ἀφ' ὅπου ἐγνώρισαν ἡμᾶς, δὲν τὰς ἐκύτταζε πλέον κανεὶς. Μόλις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ταῖς ἐρριπιτον κανένα κομματάκι μαῦρο ψωμί· τὰ ἄσπρα καὶ ζαχαρένια ψωμάκια, τὰ γλυκύσματα καὶ τὸ ἀλάτι—τὸ ὅποιον, καθὼς εἰσέβρεις, αἱ γίδαι τὸ ἀγαποῦν πολὺ περισσώτερον ἀπὸ τὴν ζάχαριν, — ὅλα τὰ καλά πράγματα, τέλος πάντων, καθὼς καὶ τὰ χάδια καὶ τὰ γλυκόλογα, ἦσαν δι' ἡμᾶς· ὧ, εἴμεθα πολὺ, πολὺ εὐτυχεῖς ! Καὶ τὸ μόνον πρᾶγμα πού ἐσκόλιαζα κἀπὼς τὴν εὐτυγίαν μας, ἦτο ἡ ζηλοτυπία τῶν ἄλλων γιδῶν. Τὰ μάτια των μὰς ἔλεγαν ἕνα σωρὸ κακὰ πράγματα καὶ τὰ κέρατά των θὰ μὰς ἔλεγαν βέβαια πολὺ περισσώτερα, ἂν ἡ κυρία Μίλχ δὲν τὰς ἐπωλοῦσε καὶ τὰς δύο, διὰ νὰγοράσῃ μίαν ἀγελάδαν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰς ἐξεφορτωθήκαμεν μίαν γιὰ πάντα.

«Ἡ μητέρα μου με εἶχε συνειθίσει πολὺ εἰς τὴν καθαριότητα. Ἄλλως τε αὐτὸ εἶνε φυσικὸν εἰς τὰς γίδας· εἴμεθα δηλαδὴ καθαροὶ ἐκ γενετῆς. Ἀλλὰ ἡ κακὴ ἀνατροφή ἤμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν. Τὸ εἶδα αὐτὸ εἰς τὴν Ρούσαν, ἡ ὅποια ἦτο πολὺ ἀκάθαρτος, ἡ ὅποια ἔτρωγε ἀπὸ κάθε χερί, ἡ ὅποια κατεβρόχιζε χόρτα, πού ἐπάνω των εἶχαν περιπατήσῃ σάλιαγκοι. Ἐγὼ θὰ ἐπροτιμῶσα νὰ μείνω μίαν ἐβδομάδα νηστική, παρὰ νὰ ἐγγίσω πρᾶγμα ἀκάθαρτον. Καλὰ τὰ πικρὰ χόρτα, ἀλλὰ καὶ τὰ λερωμένα !

«Ἐνα πρῶτ' ἐβόσκαμεν ἐδῶ πλησίον, μὰς ἐπλησίασε ἕνα παιδί κουρελιασμένον καὶ ἄπλυτον. Ἐκρατοῦσέν ἕνα κομμάτι ψωμί μαῦρο καὶ τὸ ἔτρωγε. Ἄπλωσε τὸ χερί του διὰ νὰ με χαϊδεύσῃ· ἀλλὰ ἐγὼ ἐπήδησα πρὸς τὰ ὀπίσω με γρηγοράδαν, διὰ νὰποφύγω τὸ λερωμένον ἐκεῖνο χερί. Μοῦ ἔδωσεν ἀπὸ τὸ ψωμί του. Ἀλλὰ καὶ γλυκύσμα νὰ ἦτον, πάλι δὲν θὰ τὸ ἔπερνα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βρωμόχερο ! Ἐγάλασα τὰ μούτρα καὶ ἔτρεξα νὰ φύγω. Ἀλλὰ καθὼς ἐγύρισα διὰ νὰ ἰδῶ τί ἐντύπωνιν ἔκαμε τὸ κίνημά μου εἰς τὸ παιδί, εἶδα ἕκπλακτῃ τὴν μητέρα μου νὰ πέρνη τὰ ψωμί, πού ἐγὼ εἶχα ἀποκορῆσαι καὶ νὰ τρίβῃ θωπευτικῶς τὸ ὠραῖόν τῆς ἄσπρον φόρεμα ἐπάνω εἰς τὰ κουρέλια τοῦ παιδιοῦ ! Ὅταν ὁ μικρὸς ἔφυγε, ἠρώτησα τὴν μητέρα μου νὰ μου ἐξηγήσῃ ὅ,τι εἶδα, καὶ ἐκείνη μοῦ εἶπε :

«— Ἀσπρούλα μου, αὐτὸ τὸ παιδάκι πού εἶδες εἶνε πτωχό. Ποῖος τὸ ξεύρει ἂν ἔχη πάντοτε ψωμί, ὁσάκις πεινᾷ· τώρα ὅμως πού εἶχε, ἤθελε νὰ το μοιράσῃ μαζί μας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶνε καλὸ παιδί καὶ ὅτι θὰ το ἐλύπησε ἡ ἀκαταδεξία σου. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐγὼ ἠθέλησα νὰ το παρηγορήσω· ὧ, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λυπῶμεν τοὺς ἄλλους, προπάντων τοὺς δυστυχεῖς. Ὡστε, βλέπεις, ὑπάρχουν περιστάσεις πού πρέπει νὰφίνη κανεὶς κατὰ μέρος τὰς ἐξείας του.

«— Ναί, μητέρα, μὰ τὸ παιδί ἐκεῖνο ἦτον τόσω ἀκάθαρτο !

«— Ἄν εἶχε μητέρα νὰ το περιποιῆται, θὰ ἦτο καθαρόν καὶ αὐτὸ, σὰν μίαν κάποια Ἀσπρούλα πού το περιφρονεῖ...»

«Ἐνόησα ὅτι ἦτο ἄσχημον πρᾶγμα αὐτὸ πού ἔκαμα, διότι δὲν εἶχα κακὴ καρδιά· τὸ ἔκαμα χωρὶς νὰ σκεφθῶ. Τὰ κατσικάκια δὲν σκέπτονται πάντοτε, οὔτε τὰ παιδάκια, καθὼς ἀκούω· καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δὲ κάμουν καμμίαν φορὰν ἀνοησίας, χωρὶς νὰ το θέλουν.

«Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅποτε ἐβλεπα πτωχοὺς ἄνθρώπους, τοὺς ἐπλησίαζα εὐμενῶς καὶ τοὺς ἄφωνα νὰ με χαϊδεύουν, ἂν ἤθελαν. Ὅταν μοῦ ἔδιδαν ἀπὸ τὸ ψωμί των—καὶ αὐτὸ ἐγίνετο πολὺ συχνά, διότι οἱ πτωχοὶ ἔχουν συνήθως ἀγαθὴν ψυχὴν,— δὲν ἔκαμα πλέον τὴν ἀκατάδεκτον καὶ ἐπροσκαθοῦσα νὰ το φάγω, ὅσον σκληρὸν καὶ ἂν ἦτο καὶ μολοντόι ἡ θέα τῶν λερωμένων χειρῶν μοῦ ἐπροξενοῦσε πάντοτε μεγάλην ἀηδίαν.

«Μὴ νομίσης ὅμως ὅτι ἐφερόμην κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ πρὸς τοὺς μικροὺς ἐκείνους κυρίως ἡ τὰς μικρὰς δεσποινίδας πού φοροῦν βελούδινα ἢ μεταξωτὰ φορέματα καὶ ὅμως ἔχουν τὰ νύχια μαῦρα καὶ τὰ δάκτυλα μελανωμένα ἢ πασαλειμμένα ἀπὸ τὰ γλυκύσματα. Ἄ, ὄχι ! αὐτοὺς τοὺς ἐπεριφρονοῦσα καὶ τοὺς το ἔδειξα ἐπιτήδες. «Πηγαίνετε νὰ πλυθῆτε ! » τοὺς ἔλεγα εἰς τὴν γλώσσάν μου. Καμμίαν φορὰν τὸ ἐννοοῦσαν, ἐπήγαιναν εἰς τὴν βρύσιν, ἐπλεναν τὰ χεῖρια των καὶ ὕστερα ἐγύριζαν διὰ νὰ με χαϊδεύσουν. Τότε μόνον ἐδεχόμην μ' εὐχαρίστησιν, διὰ νὰ τα ἐνθαρρύνω εἰς τὴν καθαριότητα.

«Δὲν ἤξεύρεις ὅμως τί ἀδυναμίαν πού εἶχα διὰ τὰ εὐμορφα χεράκια, τὰ καθαρά, τὰ ρόδινα, τὰ παχουλά, με τοὺς ὠραίους ἐκείνους λακκισκούς. Δὲν ἤμπορῶσα νὰρνηθῶ τίποτε ἀφ' ὅ,τι μοῦ προσέφεραν καὶ καμμίαν φορὰν, μετ' ὅλα τὰ περὶ λιτότητος παραγγέλματα τῆς μητέρας μου, ἔτρωγα περισσώτερον ἀφ' ὅσον ἔπρεπε· ὄχι ὅμως τόσον, ὥστε νὰρρωσθῆσω.

(Ἐπετα· συνέχεια)
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Βέρβας Βαδιέ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος ἐπέγη μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἡλιανὴν ἔκλειψιν.

— Τί θέλεις ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ θυρωρὸς.
— Νὰ ἰδῶ τὴν ἔκλειψιν.
— Τώρα περὶ ! πάει ἡ ἔκλειψις ἐτελείωσε !
Καὶ ὁ Δεκαπενταετής Πλοίαρχος :
— Δὲν περᾶζει· ὁ κ. Αἰγινήτης εἶνε οἰκογενειακὸς μας φίλος καὶ πρὸς χάριν μου θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ πείραμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Ρουμλιώτου

Ἡ Χρυσὴ Βροχὴ ἔτρωγε μίαν Παρασκευὴν τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς ὀμελέτταν. Ἐξῶ ἔβρεχε, ἀστραπές, βροντές, κεραυνοί, γαλασιμὸς κόσμου. Ἡ Χρυσὴ Βροχὴ ἠγέρθη καὶ ἔρριψε τὸ πιάτον εἰς τὸν δρόμον λέγουσα :

— Ὁχ, ἀδελφέ, τόσο κακὸ γιὰ μὰ ὀμελέττα !
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀργοναύτου

ΑΛΦΗΒΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΣΗΜΕΡΟΝ—μοῦ γράφει τὸ Ἀρχιάνιον, — ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω μίαν εὐχάριστον εἰδήσιν. Ἡ κλῶσσά μας ἔβγαλεν ὀκτὼ εὐμορφώτατα καὶ ἐξυπνότατα πουλάκια. Ἐγεῖνα νουνοῦ των καὶ ἕνα μετὰ τὸ κεφάλι τὸ ἔβγαλε Μέδουσαν· ἕνα πολὺ ζωηρὸ, Χαλασμὸν Κόσμου· τὸ μικρότερον ἀπὸ ὅλα Ταπεινὸν Ἴον, τᾶλλα : Ροδοδάκτυλον Ἠῶ, Ζαππίδα, Μαρίδα

τοῦ Φαλήρου, Ἀθιγγανίδα καὶ Τζι-Τζι Μπουμ-Μπουμ. Εἶπέ το, σὲ παρακαλῶ, εἰς τοὺς φίλους σου, διὰ νὰ μὴ νομίσω ὅτι τρώγω αὐτοὺς, ὅσον μεγαλώσωμεν τὰ πουλάκια μου καὶ σοῦ γράψω : σήμερον ἐφάγαμε κοκκινιστὸ τὸ Ταπεινὸν Ἴον, ἡ μετὰ τὴν Μέδουσαν ἡ τὸ φρούρον τὸν Χαλασμὸν Κόσμου καὶ τὸν Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ. Ἡ δὴλωσις ἀναγκαιοτάτη, Ἀρχιάνιον, διὰ νὰ μὴ ἐκληφθῆς ὡς ἀνθρωποφάγος. Χά, χά, χά...

Καιρὸν εἶχες νὰ μου γράψῃς τόσα ὠραία, Χαλασμὸν Κόσμου. Ἄλλ' ἐπερίμενες νὰ περᾶσῃ ἡ γραμματοπλημύρα, εἰ ; Ἐγέλασα πολὺ ὅταν εἶδα νὰ μου γράψῃς τὴν ἡ κεφαλὴ τῆς Ἀσπρούλας σου ὑπενθυμίζεις τρομερὰ τὸν Πάπαν ! Ἀλήθεια, ὑπάρχει πολλὴ ὁμοιότης...

Χιονοσκεπὲς Παναγισκόν, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὰς μὴ δημοσιευθείσας ἀκόμη λύσεις, δύνασαι νὰ τὰς στείλῃς.

Ἀγαπητὴ μου Τσιρ-Τσί, περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου καὶ περὶ τοῦ «Ἀκολουθοῦ τοῦ Μ. Ναπολέοντος.» Νὰ μου φιλήσῃς τὸν Τσίτην καὶ τὸν Τασάκην.

Ὁ παλαιὸς Κοκκινιστὸς τῶν Μ. Μυστικῶν, Λευκὴ Βιολέττα, ὁ δημοσιευθεὶς εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ 1896, κατηγορήθη, διότι ἔκαμα ἄλλον πολὺ ἄπλοστοτερον, τὸν ὅποιον ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ βον φυλλάδιον τοῦ 1897. Αὐτὸς λοιπὸν ἰσχύει τώρα, ἐπομένως σὺ πρῶτῃ ὀφείλεις νὰ στείλῃς τετράδιον πρὸς τὸν Δέοντα τῆς Νεμέας. Αἱ ἀπαντήσεις δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχουν μέσας μετὰ τὰ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου. Μὴ βλέπῃς τί ἔκαμεν ὁ Ἀνανίας.

Ποῖος ἡ ποία εἶσαι σὺ, πού στέλεις τὰς λύσεις σου ἀνυπογράφως καὶ ἀπαταικῆς ἵπλο νὰ σοῦ ἀπαντήσω ὅτι τὰς ἔλαβα καὶ νὰ τὰς ἀσπασμοῦς σου (δλ' αὐτὰ εἰς τὸ ἴδιον χαρτί !) εἰς

τὴν Μελαχροινὴν Ἑλληρίδα καὶ εἰς τὴν Παγαλιάν ; Χαρὰ ἔς τὴν ἀφρημόδα ! Τὸν Κωνσταντῖνον Μιχαηλίδην καὶ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του Ἐδδοκίαν μετὰ χαρὰν μου βλέπω ἐν μέσῳ τῶν φίλων μου καὶ περιμένω τὰ ψευδώνυμά των.

Δεῖ μου, εἰς τὸ ἐπιστραφέν τετράδιον ὑπῆρχε καὶ τὸ εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον, τὸ ὅποιον εἶχε πέση καὶ δὲν το εἶδα παρὰ ἀφ' οὗ ἔφυγεν ὁ ἄνθρωπός σου· ὥστε μὴ μου στείλῃς ἐκ νέου. Ἀρχειτικὸν Πράσσο, σοῦ ἔστειλα ἐν Τετράδιον Μ. Μυστικῶν ἐκ μέρους τοῦ Ναστραδῖν Λόντζα τὴν 18 Ἰανουαρίου· ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἔλαβα ἰδικόν σου. Μήπως δὲν ἔβρασεν εἰς χεῖράς σου ;

«Ἄμ' αὐτὴ ἡ Ἀσπρούλα πάλιν τί σοῦ λέγει ;—μοῦ γράφει ὁ Κορθαβόλος Ἐνωρ.—Τί ὠραίας σκηνὰς πού περιγράφει ! Ἐκεῖ πού τὰς ἀνεγίνωσκαι προσεκτικῶς, ἡ φαντασία μου μ' ἐπῆγεν εἰς τὸ δάσος καὶ ἐνόμιζα κ' ἐγὼ βῆ ἐβόσκα νόστιμον χορτάρι· καὶ ἔπινα δροσερὸν νερόν, ἐν ᾧ τὰ πουλάκια ἐκελαδοῦσαν περὶ... ὥστε χάρις εἰς σέ, μετεμορφώθη διὰ μίαν στιγμὴν εἰς... κατσικάκι ! » Τί ὠραία !

Ἐξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ σοῦ εἰπῶ, Ἡρω Γαριβάλδη ; Τὰ Τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν, ὅταν εἶνε συμπληρωμένα, πρέπει νὰ στέλλονται ἐντὸς φακέλου δὲς ἐπιστολαί, διότι ὑπὸ ταινίαν, ὡς ἐντυπον, δὲν τὰ δεχεται τὸ Ταχυδρομεῖον.

Στείλε μου, Ἀγρία Ἀμερικανίς, Παιδικὰ Πνεύματα καὶ ἂν εἶνε εὐμορφα καὶ ἀδμοσιεύτα θὰ δημοσιευθῶν. Ὅχι· δὲν κάμνεις διόλου ἀνορθογραφίας !

Κουκλίτσα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Σὲ βεβαίω ὅτι γράφεις πολὺ καλὰ σχετικῶς μετὰ τὴν ἡλικίαν σου· μόνον γράφε μου συχνά. Εἶνε δικαίωμα του καθενὸς, Κροκοδείλι τοῦ Νείλου, νὰ δεχθῇ ἢ νὰ μὴ δεχθῇ τὴν προτεινόμενην ἀνταλλαγὴν. Ὡστε δὲν πρέπει νὰ προσβάλλῃσαι !

Τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν σου, ἀγαπητὴ μου Σαταγᾶ, διότι εἰς τὴν ἐπιστολήν εἶχες μόνον τὸ ὄνομά σου. Πρέπει κάθε φορὰν νὰ γράψῃς πλησίον καὶ τὸ ψευδώνυμον, διότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμοῦμαι ἀπέξω τόσα ψευδώνυμα. Τὸ εἶπα πολλάκις.

Ἀπεναντίας θὰ κερδίσης, Ναυτοπούλα, λαμβάνουσα μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν. Πρῶτόν θὰ ἀφελθῆς συνθέτουσα τὸ διήγημα, δεύτερον θὰ ἀφελθῆς ἀπὸ τὴν κρίσιν. Τὸ βραβεῖον εἶνε δίωκτος δευτερευόντος ζήτημα. — Σὲ παραπέμπω εἰς ὅσα λέγω παραπάνω πρὸς τὸν Κροκοδείλιον τοῦ Νείλου.

Καθὰρὰ Καρδιά, θὰ μάθῃς, ὅταν δημοσιευθῇ ἡ κρίσις τῆς Καλλιγραφίας. Ἄλλοτε τὸ Π. Πνεῦμα νὰ το γράψῃς εἰς ἐξωριστὸν χαρτί.

Μαθρὸ Πρηγκί, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Σοῦ ἔστειλα τὴν Δέσην τῶν Μυστικῶν. Θὰ κάμῃς ἀρὰ γὰ ἄλλον τόσον καιρὸν νὰ μου γράψῃς ;

Σοῦ ἔστειλα, Περωσῆ, ταχυδρομικῶς τὸ «Θῦμα τοῦ Φθίνου» καὶ πρέπει νὰ το ἐκράτῃς ὁ γραμματοκομιστής. Νάποταθῆς πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ταχυδρομείου.

Εἰς ἄλλας σου τὰς ἐπιστολάς ἀπήνητσα, Κῶμα τοῦ Εὐξείνου καὶ θὰ το εἶδες, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶσαι τόσον ἀνυπόθετος.

Μόλαρτ, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλὰ μ' ἐλληνικὰ στοιχεῖα... θὰ φρονίσω νὰ σημειωθῇ ἡ ἡλικία σου εἰς τὰς λύσεις. Εἰς τὸ ἐξῆς ὅμως...

Φίλτατε I. K. Τσάτσε, ἀδυνατῶ δι' ἄλλους λόγους νὰ δεχθῶ τὸ ψευδώνυμόν σου. Στείλε μου ἄλλο, καὶ τότε προτείνεις πάλιν τὴν ἀνταλλαγὴν. Περιμένω.

Πολὺ ἐρωιστικὸν τὸ ψευδώνυμον, Θεοκωιδίδη Ἰστορικῆ, φίλτατε ! Καὶ ὅμως θὰ το πιστεύσης ; Τὸ ἐπῆρε ἄλλος πρὸ πολλοῦ ! Σὲ παραπέμπω εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν τοῦ 1896. Καὶ τώρα ; Δὲν γράφω τὰς προτάσεις σου περὶ ἀνταλλαγῆς, διότι ἴσως ἤθελες νὰ γίνου μετὰ τὸ νέον ψευδώνυμον. Λοιπὸν σπεῦσε.

Πολὺ γνωστὰ αἱ πνευμ. ἀσκήσεις σου, φίλε μου Ἀνδρέα Τσιλίρα, καὶ δημοσιευμένοι ἄλλοτε καὶ αἱ δύο. Ἄλλο τίποτε ; Χωρικὴ τῆς Ρουμανίας, σὲ φιλῶ γλυκᾶ. Μὰ ποτε λοιπὸν θὰ μου γράψῃς καὶ μετὰ τὸ χεράκι σου ; ὅπως ἠμπορεῖς, δὲν πειράζει ! Φιλήσέ μου τὴν Αἰκατερίνην Χρυσάνθου.

Νὰ εἶσαι βεβαία, Θέλιπυσα, ὅτι σὲ κατατάσω μετὰ τῶν καλλίστων μου φίλων. Ὡ, αἱ ἐπιστολαί σου μαρτυροῦν τόσην ἀγάπην !

Αἱ ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰ γραμματόσημα, Γαληνιαία Θάλασσα, Χαῖρω πού διασκευάζεσαι τόσον ὠραία εἰς τὸ σχολεῖον καὶ παίζετε μικρὰ καὶ μεγάλα, κυνηγῆτόν, κρυφτόν, μέλισσαν, μελιγκίτατον, τὰ χρωμάτα καὶ διάφορα ἄλλα παιγνίδια. Σὲ συγχαίρω καὶ διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς.

Θὰ σε λέγω λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς Δίθρον τῆς Ἰστορικῆς, ἀφ' οὗ ἐπιμένῃς, μικρὴ μου φίλε. Τὰ ἄλλα ψευδώνυμα ἦσαν καλλίτερα· ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦσα νὰ τὰ δεχθῶ.

Φιλτάτη μου Καίτη Παναγοπούλου, ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τοιοῦτον ψευδώνυμον. Χαῖρω διὰ τὴν γνωριμίαν σου καὶ περιμένω κανὲν ἄλλο. Ναί ; Εὐχόμεναι, Πολύγη τὸ Πηλίου, νὰ λάβῃς ταχέως γράμμα ἀπὸ τὴν μητέρα σου καὶ νὰ σοῦ γράψῃ ὅτι ἔγινεν ἐντελὸς καλὰ. Φαντάζομαι τί ἀνησυχίαν θὰ ἔχῃς, μικρὰ μου φίλη !

Φιλόσοφε Ἀναθαγάρα, ἔλαβα τὰς πνευματικὰς σου ἀσκήσεις καὶ ἐκ τῶν δύο αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Γράψε μου, σὲ παρακαλῶ, συχνά.

Πυθία, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Πρόσεξε ὅμως καλὰ νὰ μὴ το μάθουν καὶ αὐτοί, διότι θὰ κακιώσω... Τί ὠραία ἡ ἐπιστολή σου ! Τίποτε ἰδιαίτερον, Ἀλέξανδρε Οἰκονομίδη· τὸ σημεῖόν + εἰς τὴν ὑπ' ἀρ. 42 Πν. Ἀσκησιν εἶνε ἀντὶ τοῦ +. Σ' εὐχαριστοῦν αἱ ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία διὰ τὰ γραμματόσημα.

Στείλε μου τὸ Καταστατικὸν αὐτοῦ τοῦ Σουλίου, Οἰδίππου Τέραντε, διότι πρέπει νὰ γράψω κ' ἐγὼ. Ἀλλὰ διατὶ ὁ ἄνθρωπός σου ἀφίνει εἰς τὴν σκόλαν αὐτὰ πού μου στέλλεις ; Πρότινων ἡμερῶν π. χ. ἄφρησεν ἐκεῖ κάτω πέντες τετράδια σου Μικρῶν Μυστικῶν. Ἄν ἐχάνοντο, πρῶτον θὰ ἐζημιώσοσο δρ. 1,75· ἔπειτα τί θὰ ἐλέγες δι' ἐκείνους παρὰ τῶν ὁποίων εἰς μάτην θὰ ἐπερίμενες ἀπάντησιν ;

Χρυσὴ Ἀπίς, ἔχε ἄλλην ὑπομονήν. Ἡ Ἀ Κυριακὴ θὰ δημοσιευθῇ ἄλλην προσεχῶς. Ἐτοιμάζεσαι ἐν διπλοῦν φύλλον πού θαρήσῃ ἐποχὴν· ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ, βλέπεις, θέλει καιρὸν...

Ἐγὼ νὰ προσέξω νὰ μὴν εἰπῶ τίποτε, Ἐξυπνε Βλάκα, ἢ ἐσὺ ; Νὰ ἰδῆς λοιπὸν πού θὰ το μάθουν καὶ αὐτοί, πρὶν ἰδῶ ἐγὼ κανένα...

Ἐντυχῆς Θρητῆ, τὸ πουλάκι μοῦ εἶπε ὅτι ἔχεις παραπάνω πού δὲν σου ἀπαντῶ. Τὸ πουλάκι ὅμως τὸ ἤκουσεν ἀπὸ ἄλλον ἀπὸ ἕνα κάποιον Π. Χ. ἂν ἐνοήσῃς—δι'

παρετήρησα παιδιά τινά μετρηφισμένα. Τὰ κα- μένα ! δὲν ἐννοοῦν ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκειται ἡ πατρὶς μας !

Ναί, αὐτὸ ἦτο πραγματικῶς... Ἀγαπήτη μου Βιργινία Κ. Χατζοπούλου, σὲ δέχομαι μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς. Ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον πού μου προτείνεις, τὸ ἔχει πρό πολλοῦ ἄλλῃ.

Ἀκότιον τοῦ Ἡρωϊκοῦ Πελάγου, πολὺ λυποῦμαι ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον, ἀδύνατον ! δυστυχῶς. Μὴ νομίσης ὅτι μόνον ἐμὲ θὰ ἐξημίονε τὸ τοιοῦτον περισσώτερον θὰ ἐξημίονε τὰ παιδιά ἐκεῖνα, τὰ ὅποια μόνον διὰ τῆς «Διαπλάσεως» των συγκοινωνοῦν μετὰ τὴν πατρίδα των. Ἡ τύ- πωσις ἰδιαιτέρου φύλλου προσκόπτει κατ' ἄλλων δυσχερεσιῶν.

Ναί, πολὺ μοῦ ἤρσαν αἱ ἔμμετροι ἀπαντήσεις σου, Ἑλληνικὴ Καρδιά, καὶ ἀντίγραφα μερικὰς ἀπὸ τὸ πρὸς τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ Τετραδίου σου. Π. χ. αὐτὴν, εἰς τὴν ἐρω- τήσιν 4 :

Νὰ πῆγε ξύδι, φίλιτε, ἀν στήψετε τὴ μούρη, Γιατί ἀπ' τὰ τετραπόδα μ' ἀρέσει... τὸ γαι- [δοῦρε.

καὶ αὐτὴν, εἰς τὴν ἐρώτησιν 9 :

Περὶ τοῦ εἶδους παρτελῆς συζητήσαν δὲν ἔχω! Εἰς κάθε διασκεδασίαν ἀπὸ τῆς πρῶτης τρέχω.

Καὶ εἰς τὸ τέλος πού το γυρίζεις εἰς τὸ πῆλόν καὶ φωνάζεις : «Σταθῆτε νὰ περῶσω !» κ' ἐκεῖ ἐγέλασα πολὺ.

Ἡ Κνωρόλευκος Σημαία ἐγνώρισεν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖόν τὴν Μέδουσαν (διότι καὶ αἱ δύο εἶνε... Μέλλουσαι Καλλιτέχνιδες) καὶ εἶνε κατ- ενθουσιασμένη ἀπὸ τὴν γνωριμίαν. Χαίρω πολὺ πού ἐγὼ ἔβην αἰτία καὶ εὐχομαι ἡ φιλία των νὰ εἶνε αἰώνια.

Ἐχεις λάθος, Χρυσὴ Βροχή, ἂν ἔλαβες τὸ τρίτον Βραβεῖον μίας τάξεως, ἔχεις ἀκόμη δι- καίωμα νὰ λάβῃς τὸ δεύτερον καὶ τὸ πρῶτον. Τὸ ἴδιον ἢ κατεῖχον δὲν δύνασαι νὰ λάβῃς.

Ἀρθρομένη Ἀμυγδαλῆ, σὲ παραπέμπω εἰς τὸ βον φυλλάδιον ἐκεῖ θὰ ἴδῃς τὸν Κανονισμὸν τῶν Μικρῶν Μουσικῶν. Ἀλλὰ διατί μοῦ τα γράφεις ἄρα εἰς τὸ ἴδιον χαρτί ;

Πολὺ μ' εὐχαριστεῖ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιστο- λῶν, πού μου στέλλουν οἱ νέοι μου φίλοι. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ διόλου νὰ μὴ μου γράφουν καὶ οἱ πα- λαιοί. Τί γίνεται ὁ Ἑβρεννητής ; τί γίνεται ὁ Περωτὸς ἠγγασός ; τί γίνεται ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἑορμῆς ; τί γίνεται τὸ Ἀδ-λά-σδ-μὶ καὶ τόσο ἄλλοι ;

Μικρὰ Μικρὰ καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ νταλ- λάξουν : Ἡ Λευκόλευκος Ἦρα μετὰ τὰς δύο χαριτωμένας ἀδελφὰς Ἀσπρὴν καὶ Μαύρην — ἡ Λευκὴ Βιολέττα μετὰ τὴν Λευκοσίαν τῆς Κύ- πρου — ἡ Δέα μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου, τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ καὶ τὴν Νεραΐδα τοῦ Γαλιῶ — ἡ Κοκκίτσα μετὰ τὸν Διαβολικόν καὶ μετὰ τὴν Μικρὰν Φιλόσοφον — ὁ Κροκόδει- λος τοῦ Νείλου μετὰ τὴν Ὁραίαν Κερκυρα, Τικ-Τάκ, Κνωρόλευκον Κρίνον, Ἀργεῖτικο Πράσσο καὶ Τσουκνίδα — ἡ Ναυτοπούλα μετὰ τὴν Μικρὰν Μάγισσαν, Ἀπτερον Νίκη, Ἀρχιμήδην τὸν Μαθηματικόν, Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ, Στραβάνα τὸν Γεωγράφον καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ἡ Καθαρὰ Καρδιά μετὰ τὴν Ἀγγορα τῆς Ἐβρυχίας — ὁ Μαῦρος Πρίγκιψ μετὰ τὴν πρῶτην Ἀττικὴν Νύ- κτα καὶ μετὰ τὸν Χαλασμόν Κόσμου — ἡ Ἥχῳ μετὰ τὸν Πολικὸν Ἀστέρα, Χιονισμένη Ὀδη- σὸν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Μινώταυρον, Ἀετὸν τῶν Ἀερίων καὶ Ἐντοχὴ Ὀρητῆν — ὁ Διογένης Λαέρτιος μετὰ τὸν Τικ-Τάκ, τὸν Χ. Β. Σαδοῦκαν, Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ, Μέ- λουσαν Καλλιτέχνιδα καὶ Δάφνην — ὁ Ἐβ- ροποτὸς μετὰ τὴν Ταρλαλαμπούμπαν καὶ μετὰ τὴν Φοροποῦσαν — ὁ Ταρλαλαμπούμπας μετὰ τὴν Ἀλκωνίδα Ἡμέραν, Ἰερολοχίτην, Ἀρχι- ζιάνιον, Πετροδὴν Παράλιαν καὶ Λευκὴν

πὸν του, εἰ δ' ἄλλως θὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τῆς φυ- λῆς τῆς σαγᾶς, διότι πνίγει τὸ Ταπεινὸν Ἴον, τὸ ὅποιον ἐπίσης ἀσπάζεται : ἡ Κοκκίτσα τὴν Ὁραίαν Κερκυρα ἢ Καθαρὰ Καρδιά τὸ Χρυσὸν Δέρας ὁ Διογένης Λαέρτιος τὸν Ἀρ- θροτὸν Ἀργοναυτῆν ἢ Θέλιππου τὴν Βιδωπιν. Ἡ Μαργαρίτα παρακαλεῖ τὸν Παγωμένον Ὁμοειδὸν νὰ μὴ κἀμῃ εἰς βάρους τῆς Παιδικᾶ Πνεύματα, γιὰτί... (γιατί ;) — Ἡ Ἑλλη- νικὴ Καρδιά ἀσπάζεται τὴν Κνωρὴν Ἀκακίαν (καὶ διατί δὲν τῆς γράφει ;) ἢ Ναυτοπούλα τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου (καὶ τὸν ἐρωτᾷ : κωνεῖται νὰ γαλάσσουν τὰ λευκὰ ὑποδήματα ;) ἢ Χρυσὴ Βροχὴ τὴν Μικρὰν Φωσφοροπούλα.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ἡ Διά- πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς καὶ τὰς φίλας τῆς : Λευκόλευκον Ἦραν (τί χαριτωμένον τὸ γραμμα- τίκι τῆς !) Ἐῦμα τοῦ Δουράβεως (θὰ γίνῃ καὶ τοιοῦτος Διαγωνισμὸς προσεχῶς) Χρυσὴν Μέ- λουσαν, Καρδερίναν, Καρδογόρατον (εἶθε ! εἶθε !) Πασχάλιαν (τὸ ψευδώνυμον εἶνε εἰδικόν τῆς) Ἄρμα τοῦ Ἡλίου, Φιλοπάτριδα Ἑλ- ληνίδα, Ἥχῳ (ἔστειλε) Ταρλαλαμπούμπαν, Ταχυδρόμον Περιστερὰν, Ἦσον Ἀεράκι (ἔ, τί λέγει τώρα ὁ καθηγητὴς του ; Ἐβρυνοπο- τία (ἀναμένω) Μαρίαν Καραπαγαγιώτου (εἰς ποίαν τὰν διαγωνίζεσαι ;) Μέλινα Ἀε- τὸν (τὸ ψευδώνυμον εἶχεν ἐγκριθῆ) Ταπεινὸν Ἴον, Λευκὴν Ἀρκτον, Ὁραίαν Δορκάδα, Λέοντα τῆς Νεμέας, Γεράσιμον Α. Λασιω- ρῆτον, Θέλιππου, Βιργινίαν Πετροκοκκίρον (ἔλαθα) Ἑλένην Ἀρσῶν (ἔγενεν δεκαί) Μι- κρὰν Φωσφοροπούλα (χαίρω πολὺ πού ἔγενε καλὰ !) Ἡρίν (τὰ περισσεύοντα 2 φρ. ἔδωσα εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν) κτλ.

Εἰς σὰς ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 23 Φε- βρουαρίου, θάπαντησῶ εἰς τὸ προσεχές.

Ἄσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὁ Τοῦν- Τοῦν ἀσπάζεται τὸν Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦμ, (τοῦ ὁποίου ζητεῖ τὸ ὄνομα) ἢ Λευκὴ Βιολέττα τὴν Ἀργεῖαν Τελεσίλλαν ἢ τὸν Ἐῦμα τοῦ Δου- ράβεως τὸν Κοκκουρίκον ἢ Χρυσὴ Μέλινα τὴν Μικρὰν Μάγισσαν (ἢς ζητεῖ τ' ἀρχικὰ) ὁ Κορυθαίολος Ἐκτωρ τὴν Τσουκνίδα, τὴν ὁ- ποίαν παρακαλεῖ νὰ μὴ ἐκασυρῶσῃ εἰς τὸν κῆ- ματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις :

οἶνος, ὄβις, ἦρος, ἀήρ, ὄραία. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φώκου Αἰακίδου 116-120. Σύνθεσις λέξεων. Αἱ κάτωθι 15 συλλαβαὶ νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως ἀνά τρεῖς, ὥστε νὰποτελέσωσι τὰ ὄνομα 5 πτηνῶν. 1, Μαγειρικὸν σκεῦος. 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 3, Ζῶον. 4, Ἄνθος. 5, Τυχός. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Καρδογόρατου 121. Ἀκροστιχίς. Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος. 1, Μαγειρικὸν σκεῦος. 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 3, Ζῶον. 4, Ἄνθος. 5, Τυχός. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀλιέ. Ματαράγκα 107. Ἡυραμίς. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ- ροὶ διὰ γραμμά- των, ὥστε νὰναγινώ- σκεται τὸνομα ὀπλοῦ τῶν ἀρχαίων, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐ- τῶν σταυροῦ νὰποτελέσωσι τὸνομα ἀρχαίου βασι- λέως, οἱ ἀνωτέρω 6 ἐπιχοῦ πορητοῦ, οἱ ἀνωτέρω 4 νήσου Ἑλληνικῆς καὶ αἱ ἀνώτατοι 2 θεᾶς. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου 108. Δεκτυωτόν. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ- ροὶ διὰ γραμμά- των, ὥστε νὰναγινώ- σκεται τὸνομα ὀπλοῦ τῶν ἀρχαίων, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐ- τῶν σταυροῦ νὰποτελέσωσι τὸνομα ἀρχαίου βασι- λέως, οἱ ἀνωτέρω 6 ἐπιχοῦ πορητοῦ, οἱ ἀνωτέρω 4 νήσου Ἑλληνικῆς καὶ αἱ ἀνώτατοι 2 θεᾶς. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου 109-110. Μεταμορφώσις. 1, τὸ θᾶρος διὰ 5 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ φόβος. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νήσοτος. 2, ὁ ἀστὴρ δι' 9 μεταμόρφ. νὰ γίνῃ ἥλιος. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ 111-115. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμ-

ματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις :

οἶνος, ὄβις, ἦρος, ἀήρ, ὄραία. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φώκου Αἰακίδου 116-120. Σύνθεσις λέξεων. Αἱ κάτωθι 15 συλλαβαὶ νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως ἀνά τρεῖς, ὥστε νὰποτελέσωσι τὰ ὄνομα 5 πτηνῶν. 1, Μαγειρικὸν σκεῦος. 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 3, Ζῶον. 4, Ἄνθος. 5, Τυχός. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Καρδογόρατου 121. Ἀκροστιχίς. Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος. 1, Μαγειρικὸν σκεῦος. 2, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. 3, Ζῶον. 4, Ἄνθος. 5, Τυχός. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀλιέ. Ματαράγκα 107. Ἡυραμίς. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ- ροὶ διὰ γραμμά- των, ὥστε νὰναγινώ- σκεται τὸνομα ὀπλοῦ τῶν ἀρχαίων, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐ- τῶν σταυροῦ νὰποτελέσωσι τὸνομα ἀρχαίου βασι- λέως, οἱ ἀνωτέρω 6 ἐπιχοῦ πορητοῦ, οἱ ἀνωτέρω 4 νήσου Ἑλληνικῆς καὶ αἱ ἀνώτατοι 2 θεᾶς. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου 108. Δεκτυωτόν. Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ- ροὶ διὰ γραμμά- των, ὥστε νὰναγινώ- σκεται τὸνομα ὀπλοῦ τῶν ἀρχαίων, αἱ δὲ 8 στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐ- τῶν σταυροῦ νὰποτελέσωσι τὸνομα ἀρχαίου βασι- λέως, οἱ ἀνωτέρω 6 ἐπιχοῦ πορητοῦ, οἱ ἀνωτέρω 4 νήσου Ἑλληνικῆς καὶ αἱ ἀνώτατοι 2 θεᾶς. Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου 109-110. Μεταμορφώσις. 1, τὸ θᾶρος διὰ 5 μεταμορφώσ. νὰ γίνῃ φόβος. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νήσοτος. 2, ὁ ἀστὴρ δι' 9 μεταμόρφ. νὰ γίνῃ ἥλιος. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ 111-115. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμ-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρᾶσθὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν δημοφιλῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λειπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Μαρτίου 1897

Ἔτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 10

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 65).

— Ἡ δεσποινὶς μεγαλοποιεῖ τὴν μι- κρὰν ἐκδούλευσιν, τὴν ὅποιαν εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ τῇ προσφέρω, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ ὑπόκλισιν, μαρτυροῦσαν ὅτι εἶ- χεν ὠφελῆθῃ ἀπὸ τὰ μαθήματα, τὰ ὅ- ποια ὁ διάσημος Μπωπρέ, ὁ χροευτὴς τοῦ Μελοδράματος, ἔδιδεν εἰς τοὺς Ἀ- κολουθούς. Κάθε ἀνθρωπος εὐριστόμενος εἰς τὴν θέσιν μου, θὰ ἔκαμνεν εὐχαρίστως τὸ ἴδιον. Δυστυχῶς δὲν ἠμπόρεσα νὰ τῆς φανῶ ὅσον ἐπεθύμουν χρησίμος· τὸ πλῆθος μᾶς ἐχώρισε καὶ...

— Καὶ σὺς πάλιν με ἀνεκαλύψατε εἰς τὸ σπήλαιον, εἰς τὸ ὅποιον κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς εὐρέθηκα, διότι δὲν ἐνθυ- μοῦμαι διόλου νὰ εἰσῆλθα ! Ποτὲ δὲν θὰ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τὸν νοῦν τοῦ πατέρα, νὰ ἐλθῇ νὰ μ' εὐρῇ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος !.. Ἄχ, μὰ δὲν ἤξεύρετε πόσον, πόσον ἡ- μων στενοχωρημένη ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡ- μέραν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις, λάλος καὶ ζωηρὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς τὸ ἴδιο ! Νὰ φύγωμεν, καλέ, χωρὶς νὰ σας εὐχαριστή- σωμεν, χωρὶς νὰ σας ἐκφράσωμεν τὴν εὐ- γνωμοσύνην μας, χωρὶς κᾶν νὰ ἐρωτή- σωμεν τὸνομά σας !.. Δὲν θὰ μοῦ το εἰπῆτε λοιπὸν τώρα, διὰ νὰ παρακαλῶ κάθε ἡμέραν τὸν Θεὸν διὰ σᾶς ;

— Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ νεανίσκος μειδιῶν. Ὀνομάζομαι Ἐκτωρ Ἀλβας καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι Ἀκόλουθος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτο- κράτορος.

— Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος ! ὦ, χαίρω πολὺ ! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν Αὐτοκράτορα καὶ μα- λὼν συγγὰ μετὰ τὸν κύριον Δαγκέν, τὸν μπαμπᾶ-Δαγκέν, καθὼς τὸν λέγω, δι- ὅτι αὐτὸς, ξεῦρετε, δὲν τον ἀγαπᾷ κα- θόλου... Ἐλπίζω ὅτι θὰ με βοηθήσετε νὰ τον νικήσω.

— Εὐχαρίστως ! εἶπεν ὁ Ἐκτωρ. Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ ἐρχεσθε νὰ μας βλέπετε συχνά ! ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις μετὰ τὴν ἰδίαν ζωηρότητα δὲν εἶν' ἔτσι, θεῖα μου ;

— Βεβαίωτα ! ἀπήντησεν ἡ γηραιὰ κυρία. Ὁ πατέρας σου θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ, ἂν δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ καὶ ὁ ἴδιος πρὸς τὸν κύριον ὄλην του τὴν εὐγνωμο- σύνην.

— Μᾶς εἶπατε τὸ ὄνομά σας, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρετε τὸ ἴδιόν μας, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις. Λοιπὸν, ἐ- νομάζομαι Λουκία Μοραν- ζῆ ἀπ' ἐδῶ εἶνε θεῖα μου, ἡ δε- σποινὶς Σιδωνία Μορανζῆ. Ὁ πα- τέρας μου, Φρα- γλίσκος Μοραν- ζῆς, εἶνε ὑπο- διευθυντὴς τῶν Ἀρχείων. Πρὸ ἐνὸς ἔτους κατοι- κούμεν εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι, ἀφοῦν δηλαδὴ μετεκο- μίσθησεν ἐδῶ τὰ Ἀρχεῖα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀνὴρ με- σσηλίξ, ὑψηλός, με ἀξιοπρεπῆ ἐνδυμασίαν καὶ σοβαρὸν ὕ- φος, εἰσῆλ- θεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

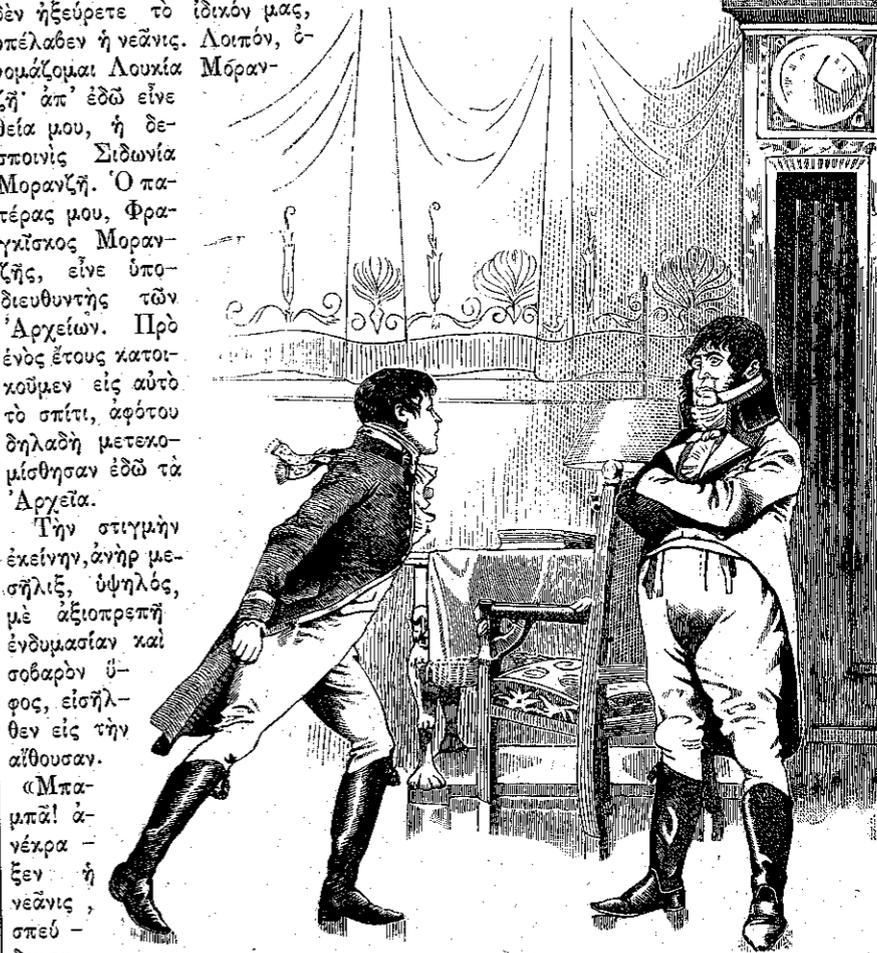
«Μπα- μπα ! ἀ- νέκρα - ξεν ἡ νεάνις, σπεύ - δουσα εἰς προ- ὑπάντησίν του ἰδοῦ ὁ νέος πού μ' ἔσω- σε προχθὲς εἰς τὸν χορὸν. Ὀνομάζεται Ἐκτωρ Ἀλβας καὶ εἶνε Ἀκόλουθος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτο- κράτορος.

«Κύριε ! θὰ μου δώσετε λόγον διὰ τὰς ὑβρεις σας.» (Σ. 74, στ. 6^{ος})

κίας μου. Συγχωρήσατέ με, προσέθεσε, σφίγγων καὶ πάλιν με ζωηρότητα τὴν χεῖρα τοῦ παιδίου.

— Πῶς ; ὁ μικρὸς αὐτὸς κύριος εἶνε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Κορρικανοῦ ; τοῦ Ἀρπαγος ; εἶπε με δέξιαν φωνήν, ἀντη- χούσαν εἰς τὸνον εἰρωνείας, καὶ προχωρῶν ὀλίγα βήματα, κύριός τις κοντός καὶ πα- χύς, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσελθῆ μετὰ τοῦ κ. Μορανζῆ, χωρὶς νὰ τον ἴδῃ ὁ Ἐκτωρ.

— Τί θὰ ἐλέγχατε δι' ἐμέ, μικρὲ μου

— Τί θὰ ἐλέγχατε δι' ἐμέ, μικρὲ μου